

ስብራት ንስሐ ገብተው ተመለሱ። ዮናስ በዚህ ደስ አልተሰኘም። በአንፃሩ “አንዴት ምሕረት ያገኛሉ” ሲል አገረምርሟል። ጴጥሮስ በበኩሉ በበዓለ አምሳ ቀን በሺሕ የሚቆጠሩ ኃጢአተኞች ሲድኑ አይቶ ሐሣብ አድርጓል። “እናንተ የሰቀላችሁት” ብሎ የጠቀሳቸው እነዚህ ኃጢአተኞች ምሕረት በማግኘታቸው አላንጎራጎረም።

የአንድ ሰው አለመታዘዝ በራሱ ብቻ ሳይሆን በቤተሰቡ፣ በማኅበረሰቡ ወይም በአገሩ ላይ ጉዳት ያስከትላል። አካን ለዚህ ጥሩ ምሳሌ ነው። እንዳይነኩ ከተከለከሉት ምርኮ ውስጥ አንዲት የምታምር የሰናዖር ካባ በመመንተፋ ሳቢያ ጥቂት የማይባሉ የእስራኤል ተዋጊዎች ሕይወታቸውን አጥተዋል።

መደምደሚያ

አዎን ምዕመናን ለመንግሥት ባለሥልጣኖችና ለቤተ ክርስቲያን መሪዎች፣ ሚስቶች ለባሎቻቸው ፣ ልጆች ለወላጆቻቸው፣ ሠራተኞች ለአሠሪዎች ጎበዞች ለሽማግሌዎች ሊታዘዙ ይገባል። በሮሜ 1: 5 መሠረት የአዲስ ኪዳን ዋናው ትዕዛዝ ወንጌልን መስማትና በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ነው።

አ ም ነ ሃ ል?

ጥበብን ፍለጋ

ራሳቸውን እንደ ብልጎ ለሚቆጥሩ በራሳቸውም አመለካከት ጥበበኛ ለሆኑ ወዮላቸው! (ኢሳ. 5:21)።

ጥበብ ምንድነው? ጥበብን ለመግለጽ ብቻ እንኳ የላቀ ጥበብ ያስፈልጋል ቢባል አይጋነንም። በጽንሰ አሳብ ደረጃ በጥቂት ቃላት ሲመነዘር ግን “በታለመው አቅጣጫ የሚጠበቀውን ወይም ከዚያም የላቀ ውጤት ለማስገኘት በሥራ ሊተገበር የሚችል የተጨበጠ ዘዴ” ነው። በሌላ አነጋገር ጥበብ “እውቀትን በመገባትና መንፈሳዊ ትምህርትን ከሕይወት ጋር በማዛመድ የሚሸመት ሚዛናዊ ፍርድና ልምድን የማካበት ብሎም ብልህ የመሆን ብቃት” ነው።

“እውነትን ከስሕተት መለየት ደግሞም ትክክለኛውን ነገር በትክክለኛው ሰዓት የመፈጸም ለዚህም እውነተኛ፣ ትክክለኛና ዘላቂ የሆነ ውሳኔ የማድረግ ዕውቀት” በርግጥም ጥበብ ነው። “የተፈለገውን ነገር ለማድረግ የሚያስችል የመመርመር ወይም ዕውቀትና ማስተዋልን በአግባቡ የመጠቀም ክህሎት” ከጥበብ ጎራ ይመደባል። ጥበብ በወሳኝ ሰዓት ጥሩ ውሳኔ ለማሳለፍ፣ ባለን ለመርካት፣ ደስተኛና ስኬታማ ሕይወት ለመኖር የሚያግዝን ችሎታም ነው። በመጨረሻም ጥበብ የተሰወረውን ወደ ብርሃን ለማምጣትና ምሥጢርን ለሾማለጥ የሚያስችል ጥልቅ

ዕውቀትና ማስተዋል ነው። "ዕውቀት ነገሮችን በተናጠል የመገንዘብ ችሎታ ሲሆን ጥበብ ግን በተናጠል የተገነዘብናቸውን ነገሮች በአንድነት የማቀናበር ችሎታ ነው" የሚል ታዋቂ አባባልም አለ።

ወደ መጽሐፍ ቅዱስ ስንዞር ጥበብ በሕይወት ውስጥ የሚገጥሙንን ችግሮች መፍቻ ቁልፍ ተደርጎ የተወሰነ በርካታ ጊዜ ነው። ማስተዋል ሌላው የጥበብ ፍች ሆኖ የተጠቀሰበት ጊዜም ጥቂት አይደለም። ከእግዚአብሔር የሞራል ድንጋጌ በመነሣት የጥበብ ትምህርት በዘመናት መካከል በሞራሉ የላቀ ሕብረተሰብ ለመገንባት በአይሁድ ዘንድ አገልግሏል። በእስራኤላውያን ልማድ ሻል ያለ አመለካከት ያላቸውን ሰዎች ማንበረሰባቸው ጠቢብ ወይም ብልጎ ብሎ ጠርቷቸዋል።

ጥበብን ለባለቤቱ!

ከመሰል ባለሙያዎች የላቀ ልዩ የሥራ ችሎታ ያላቸውን ሰዎች ጥበበኞች እንላቸዋለን። በብሉይ ኪዳን ሸማኔዎች፣ የግንባታ ሠራተኞችና አንጥረኞች የጥበብ ሰዎች ተብለዋል። ማንም ሊያደርገው ከሚችለው በዘለለ አደራረግ የሚከወን የእጅ ሙያ በርግጥም ጥበብ ነው። ያንን ስጦታ ሰዎች ከእግዚአብሔር ተቀብለው ለእግዚአብሔር ክብር ሲያውሉት የበለጠ ያምርበታል። ለዚህ ጥሩ ምሳሌ የሚሆነን ባስልኤል ነው። በሙሴ አመራር ሥር ከይሁዳ ነገድ የሆነ

የልጅ ልጅ የሆነውን የኡሪን ልጅ ባስልኤልን በሁሉም ዓይነት የእጅ ጥበብ ሥራ ብልሃት ችሎታና ዕውቀት እንዲኖረው እግዚአብሔር መንፈሱን ሞልቶታል። ይኸውም በወርቅ፣ በብርና በነሐስ ለሚሠሩት ሥራዎች ብቃትን እንዲጎናጸፍ በጥበብ የተሠሩ ጌጦችን እንዲያበጅ ድንጋዮችን እንዲቆፍርና እንዲጠርብ ከእንጨትም ጥርብ እንዲያወጣ በጥቅሉ ሁሉንም ዓይነት የእደ ጥበብ ሥራዎችን እንዲያከናውን አስችሎታል (ዘፀ.31:2-5)። እርሱም የኪዳኑን ታቦትና ሌሎች ወሳኝ ንዋዩ ቅዱሳትን በመሥራት ችሎታውን ለእግዚአብሔር ክብር ለሕዝቡም ጥቅም አውሎታል። በሌላ አነጋገር ጥበቡን ለባለቤቱ ክብር አውሎታል።

ሁለቱ ጥበቦች

ሁለት ጥበቦች ባለንበት ዓለም ይናኛሉ። እነርሱም ምድራዊና ሰማያዊ ናቸው። ሰማያዊው የበራላት ለምድራዊው እንግዳ አይሆንም። ምክንያቱም ሰማያዊው ምድራዊውን ይተነትነዋል። በምድራዊው ብቻ የተካነው ግን እዚሁ መሬት ላይ ይዳክራል። "ጥንቸል ዘልላ ዘልላ ከመሬት አታልፍም" እንደሚባለው የትግሪኛ ተረት መሆኑ ነው። ዓለም ጉምቱ ብትለውም ለሰማያዊው ምሥጢር ለላይኛይቱም ጥበብ ባዳ ነው። የምድራዊው ጥበብ ከፋት ሰማያዊው ዘንድ አለማድረስ ብቻም አይደለም። ከፍታን

ለመጨበጥ ሲል አንዳንዴ ከክፋት ጋር ተቀይጦ ቁጭ ማለቱ እንጂ። ለምሳሌ አስማተኞች ጠቢባን መሆናቸውን ማንም ባይክድም የዕውቀታቸው ምንጭ ግን አጋንንታዊ ፍሬውም ጥፋት ነው። “ነገር ግን መራራ ቅንዓትና አድመኛነት በልባችሁ ቢኖርባችሁ፤ አትመኩ በእውነትም ላይ አትዋሹ። ይህ ጥበብ ከላይ የሚወርድ አይደለም፤ ነገር ግን የምድር ነው፤ የሥጋም ነው፤ የአጋንንትም ነው” ያዕ.3:14-15።

ጥበበኛ መሆን ጮሌነት፤ ብልጣ ብልጥነት፤ ወይም በሽወዳ መካን አይደለም። እንደ ሰው ጥበበኛ ሊሆን የሚችለው እንደም እንደ ሰለሞን ከላይ ሲሰጠው አልያም በአንድ ርዕሰ ጉዳይ ላይ የጠለቀ ዕውቀት ሲኖረው ነው። ለዚህም ይመስላል አንዳንዴ ብቻ ሳይሆን በአብዛኛው ዕውቀትና ጥበብ እርስ በርስ የሚቆራኙት። “ጠቢባን ዕውቀትን ያከማቻሉ፤ የተላላ እንደበት ግን ጥፋትን ይጋብዛል” በማለት ምሳሌ 10:14 ጠቢብን ከሰነፍ ጋር ያነጻጽረዋል። ጠቢባን እንደ ሰነፎች ወሬ ሲሰልቁ ወርቃማ ጊዜያቸውን አያባክኑም። ነገር ግን ዕውቀትን ለማግኘት ያለመታከት ያነባሉ፤ ይሠራሉ፤ ይመራመራሉም። ከዕውቀት ሽመታቸው የተነሣም ይከብራሉ። በአንፃሩ ሰነፎች ከከንቱ ልፍለፋ ባለፈ ብዙ ስለሚዘበዝቡ በገዛ እንደበታቸው ችግርን ወደ ራሳቸው ይጋብዛሉ።

ዘመናችን ሰውን ተከተው ሥራን የሚያቀላጥፉ ሌትና ቀን የማያርፉ አላላፍ ሮቦቶችን ፈልፏል። እነዚህ ሰው ሠራሽ ሥራ ፈጻሚዎች ወይም በኮምፒውተር ሳይንስ አንዳንዴም በኤሌክትሪክ ኃይል የሚታዘዙ ሮቦቶች ጉዳዩን የሚከውኑበት የትየለሌ የሆነ መረጃና ዕውቀት የተሸከሙ ናቸው። በምንም መልኩ ግን ጥበበኞች ሊሆኑ አይችሉም። እንኳን ጥበበኞች ሊሆኑ የደከመ ባትሪያቸውን እንኳ በራሳቸው መቀየር አይሆንላቸውም። ይልቁንስ ጥበበኞች ፈጥረዋቸዋልና በተሰመረላቸው መንገድ አገልግለው ወደ ገንዳ ይጣላሉ።

በምርምራቸው አስደናቂ ውጤት እምጥተው ተራው ነገር ግር የሚላቸው የተማሩ ጅሎች በምድራችን ሞልተዋል። የሚራቀቁት በአንድ ርዕሰ ጉዳይ ብቻ ስለሚሆን ለሌላው ባዳ ናቸው። ብዙ ተምረዋል የሚባሉ እኒሁ ሰዎች በትናንሾቹ ሲጃጃሉ የምናየውም ለዚሁ ነው። ምክንያቱም ዕውቀት ብቻውን ጥበብ ሊሆን አይችልም። ጠቅላላ ዕውቀትን በትክክል ለመጠቀም መቻል ግን ጥበብ ነው።

የእግዚአብሔር ጥበብ

“እግዚአብሔር በጥበብ ምድርን መሠረተ፤ በማስተዋል ሰማያትን በየስፍራቸው አጸና። በእውቀቱ ቀላያት ተከፈሉ፤ ደመናትም ጠልን አንጠባጠቡ” (ምሳ. 3: 19-26)።

ዳዊት በመዝሙር 104 እንደተቀናለት እግዚአብሔር ብርሃንን እንደ ልብስ የለበሰ፤ ሰማይንም እንደ መጋረጃ የዘረጋ እልፍኙንም በውኃ የሠራ፤ ሰረገላውን ደመና ያደረገና በነፋስ ከንፍ የሚሄድ አምላክ ነው። መላእክቱን መንፈስ አገልጋዮቹንም የእሳት ነበልባል ያደርጋል። ለዘላለም እንዳትናወጥ አድርጎ ምድርን በመሠረትህ ላይ መሥርቷል። በጥልቅ እንደ ልብስ ከድኗታል፤ በተራሮችም ላይ ውኆች እንዲቆሙ አድርጓል። ዳዊት ይህንኑ ሲጠቀልል ሃያ አራተኛው ቁጥር ላይ “እቤቱ፤ ሥራህ እጅግ ብዙ ነው፤ ሁሉን በጥበብ አደረግህ፤ ምድርም ከፍጥረትህ ተሞላች” ብሏል።

ዕድሜው ልክ የለውም። ሁሉን ያያል። በአንድ ጊዜ ሁሉም ቦታ ስላለ ነጋሪ ወይም ቃል አቀባይ አያስፈልገውም። ማስተዋሉም አይመረመርም። ሥራዎቹ ጥበቡን አጉልተው ያሳያሉ። ጨረቃን የወቅቶች መለያ አደርጓል፤ ፀሐይም የምትጠልቅበትን ጊዜ አሳውቋታል።

በሰማይ የሚበሩ በምድር የሚዞሩ በባሕርም የሚኖሩ እንሰሳትን ፈጥሯል። መጽሐፈ ምሳሌ በአራት ትናንሽ እንሰሳት ባሕርያት ላይ በመመሥረት የእግዚአብሔርን የፈጠራ ጥበብ ይዘክራል። ጉንዳኖች ደካማ ፍጡራን ቢሆኑም ምግባቸውን በበጋ ያከማቻሉ። ሽኮኮዎች ደግሞ መኖሪያቸውን በቋጥኞች መካከል ያደርጋሉ።

አንበጦች ንጉሥ ባይኖራቸውም እንደ ኃያል ሠራዊት ቅደም ተከተል ይዘው ይጓዛሉ። በመጨረሻም ባእጅ ልትያዝ የምትችለው እንሸላሊት በቀላሉ ግንብ ላይ የመውጣት ችሎታዋን በመጠቀም በቤተ መንግሥት ትገኛለች።

ሁሉን ቻዩ አምላክ አጽናፈ ዓለሙን በታላቅ የፈጠራ ጥበብ ሞልቶታል። ሰማይን እንደ ድንኳን ዘርግቶታል። ምድርንም ያለምንም ድጋፍ ተንጣላ እንድትጸና አድርጓታል። ወይም እንደተለመደው አባባል ሰማይን ያለማማ ምድርንም ያለካስማ አጽንቷል። ዛሬ ታይተው ነገ የሚጠፉትን የሚዳ አበቦች ውበትን አፍስሶባቸዋል። በሰማይ ላይ የተዘሩት ስፍር አልባ ከዋክብት ለተመልካች ያማልላሉ። በርግጥም “ጥበቡ ጥልቅ ኃይሉም ታላቅ ነው” (ኢዮ.9:4)። ከምንም በላይ እግዚአብሔር በአምሳሉ ሰዎችን አበጅቷል። በቅጡ ማጤን ከተቻለ የእያንዳንዱ ሕጻን አፈጣጠር አስደናቂ ነው። በግብረ ሥጋ ግንኙነት ጊዜ አራት ሚሊዮን የሚደርሱ የወንድ ዘር ሕዋሶች ወደ ሴቲቱ እንቁላል ይጓዛሉ። በሩጫቸው አንዱ ብቻ ያሸንፋል። እናም ጽንሰ ይፈጠራል።

የጥበብ ሁሉ ምንጭና ባለቤት እርሱ መሆኑን በግልጽ ሲያመለክት መጽሐፍ ቅዱስ “ብቻውን ጥበብ ላለው ለእግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ እስከ ዘላለም ድረስ ከብር ይሁን፤ አሜን” ይላል (ሮሜ 16:27)። ከአንደበቱ ዕውቀትና ማስተዋል ይወጣል። ጥበብን ለሰዎች የሚሰጥም

ይሁን የሚያካፍል እርሱ ነው (ምሳ. 2:6)። ያም ሆኖ ግን ማንም እርሱን በዚህ ረገድ የሚስተካከለው የለም። ሰዎችን ጥበበኞች ቢያደርጋቸውም ቅሉ ብልጫ የሚኖራቸው ከመሰል ሰዎች እንጂ ከእርሱ አይደለም። እንዲያውም ሰዎች የበለጠ ባወቁ ቁጥር ስለ እግዚአብሔር ምንም አለማወቃቸው እየበራላቸው ይሄዳል። ጥበብን ባከማቹ ቁጥር ውሱንነታቸውን አስረግጦ ይነግራቸዋል። ምክንያቱም በእግዚአብሔር ፊት ጥበበኞች ነን ቢሉም፤ ሞኞች ሆነዋል (ሮሜ.1:22)።

ታላቁ የእግዚአብሔር ጥበብ

ከሁሉም የላቀ ጥበብ የተገለጠው በክርስቶስ ነው። ይህም ጥበብ ከዘላለማዊ ሞት ይታደጋል። ለምን ቢሉ የተሰወረውን የእግዚአብሔር ጥበብ እርሱም ክርስቶስን ማወቅና መከተል የዘላለም ሕይወት መግቢያ ነው።

“ነገር ግን ተሰውሮ የነበረውን የእግዚአብሔርን ምሥጢር ጥበብ ነው። ይህም ጥበብ እግዚአብሔር ከዘመናት በፊት ለክብራችን አስቀድሞ የወሰነው ነው። ከዚህ ዓለም ገዢዎች አንዳቸውም ይህን ጥበብ አልተረዱትም። ቢረዱትም ኖሮ የክብርን ጌታ ባልሰቀሉት ነበር” 1 ቆሮ. 2:7-8።

ለዘመናት ተሰውሮ የነበረ ግን በዘመኑ መጨረሻ የተገለጠ ታላቁ የእግዚአብሔር ጥበብ ኢየሱስ ክርስቶስ

ነው። 1ቆሮ.1: 21 እንደሚነግረን “ከእግዚአብሔር ጥበብ የተነሣ ዓለም በገዛ ጥበቧ እግዚአብሔርን ማወቅ ስለተሳናት በስብከት ሞኝነት የሚያምኑትን ያድን ዘንድ የእግዚአብሔር በጐ ፈቃድ ሆኖአል”። ቆላ 2:3 እንደሚለን ደግሞ መዳን በአውቀት ላይ የተመሠረተ ሳይሆን የጥበብ መዝገብ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ብቻ የተደገፈ ነው ። ስለዚህም ኢየሱስ የእግዚአብሔር ጥበብ ነው።

ክርስቶስ ተሰቀለ የሚለው ትምህርት በዓለም ዓይን ሞኝነት ከመሆኑም በላይ በዚህ ዓለም ጥበብ እግዚአብሔር እንዳይታወቅ መሃሉን ከፍሎ የቆመ የአምላክ አሳብ ነው። ይህ ጥቅስ በሉቃስ 10:21 የሰፈረውን ቃል የሚያሳስብ ነው። ኢየሱስ በዚያ ቦታ “የሰማይና የምድር ጌታ አባት ሆይ ይህንን ከጥበበኞችና ከዐዋቂዎች ሰውረህ ለሕፃናት ስለገለጥክላቸው አመሰግንሃለሁ” ብሎአል (ማቴ.11:25 ዓ.መ.ት)። አይሁድ በመካከላቸው ሲመላለስ የሳቱት ፈሪሳውያንና ሰዱቃውያን ያልጨበጡት ለዚህ ነው። የዓለም ጥበብ የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ ዕቅድ መርምሮ ሊደርስበት አይችልም። እግዚአብሔር ራሱ የገለጠላቸው አረኞችና ዓሣ አጥማጆች ግን ክርስቶስ ሕያው የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ማወቁ አላዳገታቸውም።

አሕዛብ ወይም አይሁድ ነጭ ወይም ጥቁር የተማረ ወይም መሐይም አለቃ ወይም ጭፍራ ሳይል የሰውን ዘር

ሁሉ ለማዳን ያለው እጅግ ታላቅ ዕቅድ ጥልቅ በሆነው ጥበቡና ዕውቀቱ መፈጸሙን ሲያመለክት ቅዱስ ቃሉ "የእግዚአብሔር የጥበቡና የዕውቀቱ ባለጠግነት እንዴት ጥልቅ ነው፤ ፍርዱ አይመረመረም፤ ለመንገዱም ፈለግ የለውም" ይላል (ሮሜ . 11:33 ዓ.መ.ት)።

ጥበብን ፍለጋ

"ነገር ግን ጥበብ የምትገኘው ወዴት ነው? የማስተዋልስ ስፍራ ወዴት ነው? ሰው መንገድዋን አያውቅም፤ በሕያዋን ምድር አትገኝም። ቀላይ (ውቅያኖስ) በእኔ ውስጥ የለችም ይላል፤ ባሕርም በእኔ ዘንድ የለችም ይላል። በምዝምዝ ወርቅ አትገኝም፤ ብርም ስለ ዋጋዋ አይመዘንም። በአፈር ወርቅ፤ በከበረም መረግድና በሰንጉር አትገመትም። ወርቅና ብርጭቆ አይወዳደሩአትም፤ በጥሩ ወርቅም ዕቃ አትለወጥም። ስለ ዛጎልና ስለ አልማዝ አይነገርም። የጥበብ ዋጋ ከቀይ ዕንቁ ይልቅ ይበልጣል። የኢትዮጵያ ቶጂዝዮን አይተካከላትም፤ በጥሩም ወርቅ አትገመትም። እንግዲያሳ ጥበብ ከወዴት ትመጣለች? የማስተዋልስ ስፍራ ወዴት ነው? ከሕያዋን ሁሉ ዓይን ተሰውራለች፤ ከሰማይ ወፎች ተሸሽጋለች። ጥፋትና ሞት ወሬዋን በጀሮዎቻችን ሰማን ብለዋል። እግዚአብሔር መንገድዋን ያስተውላል፤ እርሱም ስፍራዋን ያውቃል። እርሱም የምድርን ዳርቻ ይመለከታል፤ ከሰማይም በታች

ያለውን ሁሉ ያያል። ለነፋስ ሚዛንን ባደረገለት ጊዜ፤ ውጥችንም በስፍር በሰፈረ ጊዜ፤ ለዝናብም ሥርዓትን፤ ለነጐድጓድ መብረቅም መንገድን ባደረገ ጊዜ፤ በዚያን ጊዜ አያት፤ ገለጣትም፤ አዘጋጃትም፤ ደግሞም መረመራት። ሰውንም እነሆ፤ እግዚአብሔርን መፍራት ጥበብ ነው፤ ከኃጢአትም መራቅ ማስተዋል ነው አለው (ኢዮብ 28 12-28)።

የጥበብ ምንጭና ባለቤት እርሱ እና እርሱ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ብቻውን ጥበበኛና የጥበብም ምንጭ ነው። ሌላው የተኮረጀ አንጂ ወጥ ሊሆን አይችልም። እንግዲህ ባለቤቷ እርሱ መሆኑን ካመንን መቀበልም የምንችለው ከእርሱ ብቻ እንደሆነ መረዳቱ አይከብደንም። ከባለቤቱ መለመን፤ መጽሐፍ ቅዱስን መመርመር፤ ፈሪሃ እግዚአብሔርና ትኅትና ጥበብን የራስ ለማድረግ የሚበጁ አራት ዓይነተኛ መንገዶች ናቸው።

ሀ) ከባለቤቱ መለመን

"ከእናንተ ግን ማንም ጥበብ ቢጎድለው ሳይነቅፍ በልግስና ለሁሉ የሚሰጠውን እግዚአብሔርን ይለምን፤ እርሱም ይሰጠዋል" ያዕ. 1:5።

ሰለሞን ጥበብን ያገኘው ጠይቆ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ እኛንም ጥበብ የሚጎድለው ደጠይቅ ብሎናል። ያዕቆብ በመከራ ውስጥ ለነበሩት ወገኖቹ በዓላማ መጸለይ

የሚያስችል ጥበብ እንዲጠይቁ አበረታቷቸዋል። የሰደትን ገፈት በመቅመስ ላይ የነበሩት ወገኖቹ ከዚያ መከራ የሚቀስሙት ታላቅ ትምህርት እንዲያመልጣቸው አልፈለገምና ይህንን መከራቸው። ይህንን መከራ ከእኔ ውስድ ብሎ መጸለይ ማንም ይችላል። ግን ከዚያ ይልቅ በዚህ መከራ ውስጥ ያዘጋጀህልኝን ትምህርት እንዳስተውል እርዳኝ ብሎ መማጠን ብልህነት ይሆናል። ያንን ማድረግ የሚቻለው ደግሞ ጥበብ ከተገኘ ነው።

የጥበብ ባለቤት እግዚአብሔር በርግጥም ለለመኑት ጥበብን ይሰጣል። “የዚያን ጊዜም ምሥጢሩ በሌሊት ራእይ ለዳንኤል ተገለጠለት፤ ዳንኤልም የሰማይን አምላክ አመሰግነ። ዳንኤልም ተናገረ እንዲህም አለ። ጥበብና ኃይል ለእርሱ ነውና የእግዚአብሔር ስም ከዘላለም እስከ ዘላለም ይባረክ፤ ጊዜያትንና ዘመናትን ይለውጣል፤ ነገሥታትን ያፈልሳል፤ ነገሥታትንም ያስነሣል፤ ጥበብን ለጠቢባን አውቀትንም ለአስተዋዮች ይሰጣል። የጠለቀውንና የተሠወረውን ይገልጣል፤ በጨለማ ያለውን ያውቃል፤ ብርሃንም ከእርሱ ጋር ነው። ጥበብንና ኃይልን የሰጠኸኝ፤ እኛም የለመንንህን ነገር አሁን ያስታወቅኸኝ፤ አንተ የአባቶቼ አምላክ ሆይ፤ የንጉሡን ነገር አስታውቀኸኛልና እገዛልሃለሁ አመሰግንህማለሁ” (ዳን 2 19-23)።

ለ) መጽሐፍ ቅዱስን መመርመር

ሌላው ዘዴ ቃሉን ማጥናት ነው። ቃሉን ማሰላሰል ከፍተኛ ጥበብን ከማስገኘቱም በላይ ሥራዬ ብሎ ቃሉን በማጥናት የሚሸመተው ጥበብ አስተማማኝ ነው።

የእግዚአብሔርን ቃል የሚወዱ ሰዎች ቀኑን ሙሉ ያሰላስሉታል። ሌላ ትዝታ የላቸውም። ቃሉ ምንም ጊዜም ስለማይለያቸው ከወደረኞቻቸው ማለትም በዚህ ዓለም ጥበብ ከሚታመኑና ከሚመኩ ይልቅ አስተዋዮች ናቸው። ህብሉም ቃሉን ካስተማሯቸውም በላይ አስተዋይ ልብ ይኖራቸዋል። በዕድሜ ከሚበልጧቸውና በልምድም ብዙ ዕውቀት ካካበቱ አረጋውያን ይልቅ አርቀው ይመለከታሉ። ቃሉን ለመጠበቅ ሲሉ ከከፉ መንገድ እግራቸውን ይከለክላሉ። ከድንጋጌውም አይርቁም። በቃሉ መመሪያነት ያስተውላሉ፤ ስለዚህ የሐሰትን መንገድ ይጠላሉ። በጥቅሉም በጨለማ ውስጥ በዳበሳ እንደሚደናበር ሰው ከሚኖሩት ከሃዲዎች የላቀ መረዳት አላቸው። ምክንያቱም ቃሉ ለእግራቸው መብራት፤ ለመንገዳቸውም ብርሃን ይሆናል (መዝ. 119 97-105)።

መጽሐፍ ቅዱስ የብዙ ዓይነት መጻሕፍት ስብስብ ነው። ጥበብ አንዱን ሥፍራ ይዞአል። የብሉይ ኪዳን የጥበብ መጻሕፍት ኢዮብ፤ ምሳሌ፤ መኃልየ መኃልይ ዘሰለሞን፤ መከብብና የተወሰኑት የመዝሙረ ዳዊት ክፍሎች ናቸው። እነዚህ መጻሕፍት ከእግዚአብሔር አዳኝነት ይልቅ

በፈጣሪነቱ ላይ በማተኮር ተጽፏል። መጽሐፈ መክብብ ደግሞ ጥበብ የሚገኘው ሕጉን በመጠበቅ ነው የሚል መልእክት ያዘለ ነው። ወደ አዲስ ኪዳን ስንሻገር የያዕቆብ መልእክትና የኢየሱስ ትምህርቶች በጥበብ ዙሪያ ይቀኛሉ። በተለይ የኢየሱስ ትምህርቶች በጥበብ የተሞሉ ነበሩ ስንል ቀላልና ቀጥተኛ መሆናቸውን ግን የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ የማዳን ዕቅድና የተልዕኮውን ጥልቀት እንደሚፈነጥቁ በማሰብ ነው። ጳውሎስ በበኩሉ ሥጋዊውን ጥበብ ከተሰወረው የእግዚአብሔር ጥበብ እርሱም ከርስቶስ ጋር አወዳድሯል።

ሐ) ፈሪሃ እግዚአብሔር

“ልጄ ሆይ፥ ቃሌን ብትቀበል፥ ትእዛዜንም በአንተ ዘንድ ሸሽገህ ብትይዛት፥ ጆሮህ ጥበብን እንዲያደምጥ ታደርጋለህ፥ ልብህንም ወደ ማስተዋል ታዘነብላለህ። ረቂቅ እውቀትን ብትጠራት፥ ለማስተዋልም ድምፅህን ብታነሣ፥ እርስዋንም እንደ ብር ብትፈላልጋት፥ እርስዋንም እንደ ተቀበረ ገንዘብ ብትሻት፤ የዚያን ጊዜ እግዚአብሔርን መፍራት ታውቃለህ፥ የአምላክንም እውቀት ታገኛለህ” ምሳ. 2፡ 1-5።

መጽሐፈ ምሳሌ ላይ ላዩን ሲታይ ስለ ስኬታማና ዘላቂ ሕይወት የሚያወራ ቢመስልም ቅሉ የጥበብ መሠረት አድርጎ ያስቀመጠው ግን ፈሪሃ እግዚአብሔርን ነው። እናም ቅዱሱ መጽሐፍ ካመላከታቸው ሁለቱ መሪ የሞራል ሕጎች አንዱ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ማለት ይቻላል። ወላጆችን ማከበር የሚለው ደግሞ በቅርብ ርቀት ይከተላል። ፈሪሃ እግዚአብሔር ምንድነው? የዚህን ትርጉም ለማወቅ ሌላ ውስብስብ ፍች ፍለጋ መኳተን አያሻንም። ፈሪሃ እግዚአብሔር እሱን ያለተቀናቃኝ የበላይ ማድረግ ሲሆን ይህም በተራው የጥበብ መጀመሪያ ብቻ ሳይሆን ዋነኛ ምሰሶ ተደርጎ ሊታሰብ ይችላል።

እግዚአብሔርን መፍራት ማለት ከየትም የመጣ ርደት፤ የቅጣት፤ የኩነኔ፤ የቁጣ፤ ወይም ሲኦል የመውረድ ፍራቻ አይደለም። እነዚህ እኮ የቀደመው ሕግ በሕሊና ላይ የፈጠረው ጫና መገለጫዎች ናቸው። ይልቁንስ ትክክለኛው ፈሪሃ እግዚአብሔር እርሱን እንደ አፍቃሪ አባት ማየት ነው። የዚህም መነሻው በከርስቶስ የገለጠውን ጸጋ ይቅርታ የሞላውን ፍቅሩንም ማሰብ ነው። ደግሞም ቅዱስ፤ በትኅትና የተሞላና ከአክብሮት የመነጮ ታላቅ አክብሮት ነው። እንዴት ቢባል እርሱ ሊፈሩት፤ ሊገዙለት ሊያገለግሉትና ሊያመልኩት ይተገባ ነውና።

የዕውቀታችን መነሻና መድረሻ ጀማሪም ይሁን ብቃታችን ይኸው ሊሆን ይገባዋል። አእምሮአችን ለእርሱ ባለን ቅዱስ አክብሮት ካልተሞላና እያንዳንድዋ አሳብ ለእርሱ መታዘዝን ካላዘለች በቀር ባካበትነው ዕውቀት አትራፊዎች እንሆንም። እግዚአብሔርን መፍራት እርሱን በሁሉ ነገር ደስ ለማሰኘት መጣርን ብቻ ሳይሆን ላለማሳዘን መጠንቀቅንም እንደሚያካትት እንዘንጋ።

ማንም ሰው እግዚአብሔርን አውቃለሁ ሲል በክርስቶስ በኩል ካላገኘውና እንደተገለጠው ፈቃዱም በመንፈስ ሆኖ በታላቅ ፍርሃት ካለመለከው ጨርሶ አላወቀውም ማለት ይቻላል። አለኝ የሚለው ዕውቀትም ከጣራ አይዘልልም፤ አይረባውምም። ዋናውን ነገር ጥሎአልና። አእምሯዊ ዕውቀቱም ቢሆን የትም አያደርሰውም።

መ) ትጎትና

ትዕቢት ስትመጣ ውርደትም ትከተላለች፤ በትሑት ዘንድ ግን ጥበብ ትገኛለች (ምሳሌ 11:2)።

ጥቂት የማይባሉ መዛግብተ ቃላት እንደሚነግሩን ትጎትና ራስን ዝቅ የማድረግ ችሎታ፤ ሌላው ሰው እንዲጠቀም መፍቀድና ከራስ ይልቅ ሌላው እንዲሻል መቁጠር ነው።

ሕጉን ያመጣው ሙሴና የጾጋን አገልግሎት የጀመረው ክርስቶስ ትጉታን ነበሩ። እንዲያውም የክርስቶስ ትጎትና መለኮት ሳለ እንደ እኛው ሥጋ ለብሶ ወደ ምድር ከመምጣቱ ተነስቶ የተከታዮቹን እግር አስከ ማጠብ ዘልቋል።

እውነተኛ ትጎትና የመኖሩን ያህል ዓለሙን የሞላ አጉል ትጎትናም አለ። የዚህ ዓይነቱ ትጎትና በአቋራጭ ራስን ከፍ ከፍ ለማድረግ በአደባባይም ከንቱ ከበሬታን ለማግኘት የተወጠነ መሆኑን ግን ለትዕቢት ስለሚያጋልጥ በስተመጨረሻ ለውርደት እንደሚዳርግ ኢየሱስ ለተከታዮቹ አብራርቷል (ማቴ.23:12)። አጻጉል ትጎትና በውሸት ወይም ግብዝነት ላይ የተመሠረተ ነው። “ከእግዚአብሔር የሆኑ መንፈሳዊ ፍጡራን (መላእክቱን ጨምሮ) አሉ፤ በነርሱ አቅራቢነት ወደ እግዚአብሔር መድረስ ይቻላል” ከሚለው የኖስቲሳውያን ትምህርትም ጋር ንክኪ አያጣም።

የጥበብ ትምህርት

“የጥበብን ጎዳና አስተምርሃለሁ፤ ቀጥተኛውንም መንገድ አሳይሃለሁ። ስትሄድ እርምጃህ አይሰናከልም፤ ስትሮጥም አትደናቀፍም፤ ምክርን አጥብቀህ ያዛት፤ አትልቀቃት፤ ጠብቃት፤ ሕይወትህ ናትና” (ምሳ. 4 11-13)።

የጥበብ ትምህርት ለሁሉ ይበጃል። ለምሳሌ በአእምሮ ላልበሰሉት ጥንቃቄን ያስተምራል። በእድሜ ለጋ ለሆኑት ዕውቀትንና ልባምነትን ይሰጣል። ጥበበኞችን ደግሞ ወደላቀ ደረጃ ያሸጋግራል። ልጆች ወላጆችን ደስ የሚያሰኝ ሕይወት ሊኖሩ የሚችሉት ጥበብን ገንዘባቸው ሲያደርጉ ነው። ስለሆነም ወላጆች በሚያደርጓቸው ውሳኔዎች ላይ ለልጆች ጥበብን ማካፈል ይኖርባቸዋል። ልጆችን በቀናው ጎዳና መምራት ይህንንም ያካትታል።

የጥበብ ትምህርት ጥልቅ አሳብ የሚገልጡ ቃላትን ለማስተዋል ጽድቅን ፍትሃንና ሚዛናዊ ብያኔን ለማድረግ የተገራ ጠቢብ ልቡናን ለማግኘት ይረዳል። ለዚህም ነው ጥበበኞች ማድመጥ ትምህርታቸውንም ማዳበር ያለባቸው (ምሳ.1:2-5)።

በልዩ ልዩ የአስተዳደርና የአመራር እርከኖች ላይ የተቀመጡ ሰዎች ከምንም ይልቅ ጥበብ ያስፈልጋቸዋል። በብሉይ ዘመን እና በአይሁድ መካከል ወጣቱን ያስተምሩ

ነገሥታትን ይመክሩ የነበሩት ጠቢባን (ጉምቱ ሊቃውንት) ናቸው።

መጽሐፍ ቅዱስ እንደሚነግረን የነዌ ልጅ ኢያሱ በእስራኤላውያን ዘንድ ተደማጭነትን ያገኘው ሙሴ እጆቹን ጭኖ ከጸለየለት በኋላ የጥበብን መንፈስ በመሞላቱ ነው (ዘዳ. 34:9)። ዳዊት በምድሪቱ ላይ የሚሆነውን ሁሉ ለማወቅ የሚያስችል ጥበብ ነበረው (2 ሣሙ.14:20) ። ልጁ ሰለሞንም የጥበበኞች ሁሉ ቁንጮ ነበር። ከዚህም የተነሣ ዘመናትን እንኳ አልፎ በጥበበኝነቱ ይታወሳል። የጥበብን ጥቅም የሚያብራራውን መጽሐፈ ምሳሌ የተሰኘ መጽሐፍና መሃልየ መሃልይን እርሱ እንደጻፋቸውም ይታመናል።

ታላቁ ጠቢብ

እግዚአብሔር ለሰለሞን ጥበብን፣ እጅግ ታላቅ ማስተዋልንና በባሕር ዳር እንዳለ አሸዋ የልብ ስፋትን እንደሰጠው መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። ይህንን የሰሙ የዓለም ነገሥታት ሁሉ ያንን ለመካፈል የልዑካን ቡድን ልከዋል። ገሚሶቹም (የሳባን ንግሥት ጨምሮ) ራሳቸው መጥተዋል።

ያ ጥበብ በተለያዩ መንገዶች ተገልጧል። አንደኛ ሰለሞን በጥበቡ በአገር ውስጥ ካሉትም ከምሥራቅ ሰዎች እንዲሁም በወቅቱ ከገነነው የግብፅ ጥበብ የላቀ ነበር።

ሁለተኛ ሦስት ሺሕ የሚደርሱ ምሳሌዎችን በመናገር አመንጨነቱን አስመስክሯል። በነዚህም ስለ ዕፅዋትና ዛፎች፣ ስለ እንሰሳት፣ እለዋፍ፣ በሆዳቸው ስለሚሳቡ እንሰሰችና ስለ ዓሦች መስሏል። እርሱ እንደጻፈው የሚታመነው የምሳሌ መጽሐፍ ንጽጽሮሽን ያዘሉ ዐረፍተ ነገሮችን አዎንታዊና አሉታዊ እሳቤን ያካተቱ አባባሎችን እንደአስፈላጊነቱ በመደርደር እንዲሁም በቀጥተኛና ከነባራዊ ሕይወት ጋር በተሳሰረ መልኩ የጥበብን መንገድና ጠቀሜታ ከተላላው መንገድ ጋር በማነጻጸር እጥር ምጥን ባሉና እምቅ ምት ባላቸው ምሳሌዎች በማስተማር ጠቃሚ ግንዛቤን በማስጨበጥ የበለጠ መድብል ነው። ምናልባትም ጥበብ የእግዚአብሔር ባሕርይ ሆኖ በሰውኛ ዘይቤ የተገለጸችበት ብቸኛ መጽሐፍ ሳይሆን አይቀርም።

ሦስተኛና የመጨረሻው ደግሞ ጥበቡ በንግሥናና በአስተዳደር ሥራው ላይ በሚገባ ተንጸባርቋል። በሰለሞን ዘመነ መንግሥት የእስራኤል ሕዝብ በብልጣትና ያለ ጦርነት በሰላም ኖሯል። ጥበብን የተሞላ ፍትህ በመበየን ከሚጠቀሱ ታላላቅ ነገሥታት አንዱ ሰለሞን ነው። በእውነት ለመፍረድ የአምላክን ጥበብ የታደለ መሆኑን በይፋ ያስመሰከረበት አጋጣሚ አነሆ።

በጥንት የቅርብ ምሥራቅ አገሮች ዝሙት አዳሪዎች እንደሚያደርጉት አብረው የሚኖሩ ሁለት ሴቶች ተካሰሰው

ወደ ታላቁ ችሎት ቀርበው ነበር። የክሱ ጭብጥ ሁለቱም በሦስት ቀናት ልዩነት ወንድ ልጆችን መውሊዳቸው፤ አንዱ በእንቅልፍ ልቧ ልጇ ላይ በመተኛቷ መሞቱና አሁን ሁለቱም በሕይወት ባለው ሕፃን ላይ የይገባኛል ጥያቄ ማንሣታቸው ነበር። ይህ ዓይነቱ ክርክር ያልተለመደና የማንንም ሕሊና ሊሞግት የሚችል መሆኑ አያጠያይቅም። የቤቱ ነዋሪዎች ሁለቱ ብቻ በመሆናቸው ምስክር አላቀረቡም። በጾታ እንዳይለይ ሁለቱም ወንድ ልጆችን ወልደዋል። በዕድሜ እንዳይኬድ ልዩነታቸው የሦስት ቀናት ብቻ ነው። ስለዚህ ፍትህን ለማስፈን የሰው ዕውቀት በቂ አልነበረም። መለኮታዊ ጥበብን ከእግዚአብሔር የተቀበለው ሰለሞን ግን አስደናቂ ፍርድ በመስጠት ለጉዳዩ እልባት ከመስጠቱም ባሻገር ከበሬታንም አትርፎበታል። በንጉሡ ችሎት የተካሄደው ታላቅ ክርክርና የተሰጠው ብያጌ ባጭሩ ይህንን ይመስላል።

ክስ፡- የዚህች ሴት ልጅ በራሷ ጥፋት ሞተ። ግን በእኩለ ሌሊት ጥልቅ እንቅልፍ ላይ ሳለሁ ልጄን ወስደችብኝ። የሞተ ልጄን ግን አምጥታ አስታቀፈኝ። ጧት ስነቃ ሬሳ ማቀፌን ተገነዘብኩ። ግን በማለዳ ብርሃን ስመለከተው የኔ ልጅ አለመሆኑን ተረዳሁ።

ምላሽ፡- የምትለው ትክክል አይደለም። የሞተው ልጅ የርስዋ በሕይወት ያለው ደግሞ የእኔ ኃው!

ንጉሥ:- ሰይፍ አምጡና በሕይወት ያለውን ሕፃን ለሁለት ሰንጥቃችሁ አካፍሏቸው!

እናት:- እባክህ ንጉሥ ሆይ ሕፃኑን አትግደለው! ለርስዋ ስጣት።

ባዳ:- ለእኔም ሆነ ለአርስዋ አይሰጥ። እንዳልከው ለሁለት ይሰንጠቅ!

ንጉሥ:- ሕፃኑን ለመጀመሪያዬቱ ሴት ስጡ። እናቲቱ አርስዋ ናት!

የጥበበኝነት ባሕርይ

ሌላው አስፈላጊ ነጥብ በተቀበልነው ጥበብ እስከ መጨረሻው አግዚአብሔርን ማክበርና የጥበበኝነትን ባሕርይ ማንጸባረቅ ነው። በጥበብ መኖር በቃሉ መኖር ነው!

ልክ እንደ እምነት ሁሉ ጥበብም በዕለት ተዕለት ኑሮ ላይ ሊታይ የሚችል ነው። ጥበብ በጭንቅላት ውስጥ የተሸሸገ ዕውቀት ሳይሆን በሥራ የምናሳየው ነገር ነው። ላይኛይቱ ጥበብ የእግዚአብሔር እንደ መሆንዋ ወደ ነፍስም የምትዘልቀው እንደርሱ ፈቃድ ነው። ላይኛውን ዕውቀት ታስጨብጣለች። ያ ዕውቀት በእእምሮ ላይ ከሚያመጣው ለውጥ የተነሣ ግለሰቡ ቀጥተኛና አውነተኛ ይሆናል። በርግጥም ጥበብ በዕለት ተዕለት ኑሮ ላይ የሚስተዋል ስለሆነ

ማንም “ነኝ” ለማለት መሸቀዳደም አያሻውም። ያዕቆብ ከትርጉሙ ይልቅ ዝርዝር ተግባሩ ላይ ያግተኩና ለዚህ ሳይሆን አይቀርም። ራስን በእግዚአብሔር ፊት ዝቅ በማድረግ የሚገኙትን ባሕርያት ከጥበብ ጋር ቀይጧቸዋል። ይልቁንም በመልካም ሞራል ላይ አተኩሯል።

ጥበበኛ ነን የሚሉ ሁሉ እንዳልሆኑ ማረጋገጫው ዝርዝር እንዲህ ተቀምጧል። ላይኛይቱ ጥበብ ሥጋዊነት አልዋጣትምና ንጽሕት ናት። ጠብ አነፍናፊ አይደለችምና ሰላምን ትሻለች። ግትር ወይም ስሕተት ፈላጊ አይደለችምና ታራቂ ናት። ሆነ ብላ ነገርን አታጣምምምና ለዕርቅ ዝግጁ ናት። ቂመኝነትና ጭካኔ የለባትምና ምሕረትን ታደርጋለች። ክፉ ሥራ የለባትምና በመልካም ምግባር የተሞላች ናት። የሰውን ፊት ዐይታ አትፈርድምና መድልዎ የለባትም። ቅንነት ሞልቷታልና ግብዝ አይደለችም።

“ ከሰማይ የሆነችው ጥበብ ግን በመጀመሪያ ንጽሕት ናት። በኋላም ሰላም ወዳድ ታጋሽ እሺ ባይ ምሕረትና መልካም ፍሬ የሞላባት አድልዎና ግብዝነት የሌለባት ናት ” (ያዕ. 3:17 ዓ.መ.ት)።

ዘርዘር ብናደርገው ላይኛይቱ ጥበብ ንጽሕት ነች። በሌላ አነጋገር የጠራች መንፈሳዊ ናት። ከምድራዊው ነገር የጸዳች፣ ከስሜታዊነት የራቀችና ከሥጋ ያልሆነች የተቀደሰችም ናት። ስለሆነም የልብ፣ የሕይወትና የንግግር

ንጽሕናን ታጎናጽፋለች። በዚያ ላይ ሰላም ወዳድ ናት። ሰላምን ፈላጊና ታራቂ ነች ቢባልም ያስኬዳል። በሰላም መኖርና ሰላምን ማራመድ ባሕርይዋ ነው። ከቅዱሳን፣ ከወገኖች፣ ከጎረቤትም ይሁን በጠላትነት ከተፈረጁ ግለሰቦች ጋር በሰላም አብሮ ለመኖር መጣር የጥበበኞች መግለጫ ነው። ተጎድተውም እንኳ ይቅር ለማለት የማይመነቱ ለሰላም ሲሉ ስለ ራሳቸው ንብረት እንኳ የማይከራከሩ በገዛ ጥፋታቸውም ሌሎችን የማይሞግቱ ጥበበኞች ናቸው።

ታጋሽና እሺ ባይም ናት። ብዙ ደርሶባቸው እንዳላየ የሚያልፉ መልካም ባሕርይን የሚያሳዩ ከኩራትና ግትርነት የጸዱ ጠቢባን ናቸው። የእግዚአብሔርን ሕግ ያለ ቅድመ ሁኔታ በመታዘዝ የሚኖሩ የሌሎችንም አሳብ ለመስማት የሚፈቅዱ እኔ ያልኩት ብቻ ይሁን ብለው አገሩን የማያውኩ እሺ ባዮች ናቸው። እርቅን መስማት ይቅርታ ለመስጠትም ይሁን ለመጠየቅ አለማመንታት ሌሎችንም ማስታረቅ የጥበበኝነት መግለጫዎች ናቸው። ዋናው ጥሪስ ቢሆን ሰዎችን ከአምላክ ማስታረቅ አይደል?

ላይኛይቱ ጥበብ ምሕረትና መልካም ፍሬን ታሳያለች። ጥፋትን እንዳላየ የሚያልፉ ቸርነትንም የሚያደርጉ ጥበብን አግኝተዋታል። በጎ ፍሬ ያላነሳቸው ድሆችን የሚረዱ የተራቡትን የሚመግቡ የታረዙትን

የሚያለብሱ መበለቶችና ድሃ አደጋችን የሚጎበኙ የጥበብ ወዳጆች ናቸው።

በመጨረሻም አድልዎና ግብዝነት የለባትም። እርስ በርስም ሆነ ከሌሎች ጋር ባላቸው ግንኙነት የማያደሉ ድሃ ባለጠጋ ሳይሉ ከሁሉ ጋር የሚያብሩ ጠቢባን ናቸው። ስለማያዳሉ ለጥርጣሬ በር የማይከፍቱና ነገሮችን በቀና የሚያዩ ለሁሉ የሚገባውን የሚያደርጉና ለራስ ጥቅም የማይወላውሉ ጥበብን በአኗኗራቸው እያሳዩ ነው። ሁሌም ራሳቸውን መሆን የለመዱ በጭንብል የማይራመዱ ራሳቸውንም የማያታልሉ በርካቶች ጥበብን ገንዘባቸው አድርገዋታል። በእግዚአብሔርም ሆነ በሰው ፊት ያላሰቡትን ወይም ያልሆኑትን ከመምሰል ነፃ የወጡ ሰዎች ግብዝነት የለባቸውም። ግብዝ የሚለው የግሪክ ቃል ለ ተዋንያን የተሰጠ ነው። ገጸ ባሕርዩ በዚያ ማንነት የሚጓዘው ድራማው እስከሚያልቅ ጊዜ ብቻ ነው። ሲጨርስ ጭንብሉን ያወልቃል። ጥበብ ያላቸው ሰዎች ግን በይምሰል ወይም በለበጣ አይኖሩም! ለእግዚአብሔር ከብር ብቻ የሚራመዱ የዘረኝነት መርዝ በደማቸው ውስጥ የሌለ ሰውን የሚያዩት በክርስቶስ ብቻ ነው። ለነርሱ ሁለት ዓይነት ዘሮች አሉ። የዳኑና ያልዳኑ!

የጥበብ ግብዣ ,

የጥበብ ሁሉ ምንጭና ሰጭ የሆነው እግዚአብሔር የሰውን ፊት አይቶ አያዳላም። ዛሬም ለለመነው ሊሰጥ ቃሉም ለሚመረምረው ሊጨምር ለትኩታን ሊያትረፈርፍ ለሚፈሩትም ሊያበዛ ዝግጁ ነው። እናም ይህንኑ በማሰብ በምሳሌ 9፡ 1-6 በሰፈረው የጥበብ ግብዣ እናጠቃልል። “ጥበብ ቤትዋን ሠራች፤ ሰባቱንም ምስሶችዋን አቆመች። ፍሪዳዋን አረደች፤ የወይን ጠጅዋን ደባለቀች፤ ማዕድዋን አዘጋጀች። ባሪያዎችዋን ልካ በከተማይቱ ከፍተኛ ስፍራ ላይ ጠራች። አላዋቂ የሆነ ወደዚህ ፈቀቅ ይበል፤ አእምሮ የጉደላቸውንም እንዲህ አለች። ኑ፡ እንጀራዬን ብሉ፤ የደባለቅሁትንም የወይን ጠጅ ጠጡ። አላዋቂነትን ትታችሁ በሕይወት ኑሩ፤ በማስተዋልም መንገድ ሂዱ።

ወደ ግብዣው እንታደም!

የምስጋና መሥዋዕት!

“ማየት የተሳነኝ ነኝ፡ አባካችሁ እርዱኝ” የሚል ጽሑፍ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦና የምፅዋት መጣያ ባርኔጣ ደቅኖ ይለምናል ታዳጊው ወጣት። እናም አልፎ አልፎ ጥቂት ሳንቲሞች ቅጭል ሲሉለት ቆየ። ረፋዱ ላይ አንድ መንገደኛ እንደ ሌሎች ምፅዋት መወርወር ብቻ ሳይሆን ጽሑፉንም ቀይሮት ሄደ። ብዙም ሳይቆይ ባርኔጣው በሳንቲሞች ሞልቶ ተረፈ።

ከሰዓት በኋላ ያ ሰው ውጤቱን ለማየት ተመልሶ መጣ። ለማፍም በኩቴው ለየውና “ጠዋት ጽሑፌን የቀየርከው አንተ ነህ አይደል? ምን ብለህ ጻፍክ ለመሆኑ?” የሚል ጥያቄ አቀረበለት። “አይ አንተው ያልከውን ነው የደገምኩት፤ ግን በተለየ መንገድ እንዲህ ብዬ አቀረብኩት፤ ዛሬ ውብ ቀን ነው፤ እኔ ግን አላየውም! አየህ የመጀመሪያው ያንተን አለማየት ብቻ ነው የሚናገር። ሁለተኛው ግን ማየት መቻል መታደል መሆኑን ለሌሎች ያስታውሳል፤ ያኔ ምስጋናቸውን ምፅዋት በመስጠት ይገልጣሉ”።

ይህ አስተዋይ ሰው አላፈ አግዳሚውን ለምስጋና እነሳስቷል። ማየት የሚችሉትን ሁሉ የብርሃን አምላክ የዐይናቸውም ፈጣሪ የሆነውን እግዚአብሔርን እንዲያስታውሱ አድርጓል። ያኔ እንደ እነርሱ ለማየት

ያልታደለውን ወጣት በምፅዋት ለመባረክ አላመነቱም። በዚህ ዘመን ላለን ለእኛ የዚያ ዓይነት ሰው ያስፈልገናል!

እንደ አውሮፓውያኑ ቀን አቆጣጠር በሕዳር ወር የመጨረሻ ሳምንት ላይ በዕለተ ሐሙስ አሜሪካውያን የምስጋና ቀን ያከብራሉ። በዚህም ሳቢያ ለወራት ያልተያየው ዘመድ አዝማድ ይሰበሰባል። እራት በአንድ ማዕድ ይበላል። በተለምዶም የእርኩም ሥጋ፣ ስኳር ድንችና የአደንጓሬ ወጥ ይቀርባሉ ። በስደት እዚህ የገቡት መጤዎች የመጀመሪያውን ሰብል እንደሰበሰቡ ካቀረቡት ምስጋና ጋር ተያይዞ የተለመደ ነው ይሉናል ታሪክ ዐዋቂዎቹ። ወፍ እንደ አገሯ ትጮሃለች እንዲሉ የእኛም ሰው ዳቦ ደፍቶና ቡና አፍልቶ ማመስገን ለምዷል። በጎ ነው። አዎን አሜሪካውያን ይህን አንድ ነገር አስተምረውናል።

ግን እኮ ምስጋና የአንድ ጀምበር ሥራ አይደለም። የዕለት ተዕለት ተግባር እንጂ። ሁልጊዜና ስለ ሁሉም ነገር በሁሉ ሥፍራ እግዚአብሔርን ማመስገን እንዳለብን መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል።

ምስጋና የትም ሊሆን ይችላል። ቦታ አይመርጥም። ለምሳሌ ዮናስ ከዓሣ ሆድ ውስጥ አመስግኗል። በደህናም ወጥቶአል (ዮና. 2:10)። ምስጋና የተለምዶት ቁልፍም ነው። ኢየሱስ አመስግኖ ሲያበቃ ቆርሶ በመስጠት አምስት ሺሕ ሰዎችን መግባደል። አልዓዛርን ከሙታን ከማስነሣቱ

በፊትም በመቃብሩ ደጅ ላይ አመስግኖአል (ዮሐ.11:11)። የእምነት ቋንቋ ሌላ ሳይሆን ምስጋና ነው። ምስጋና ለሌሎቹ ጸሎቶቻችን መግቢያው በር ነው። እውነቱን እንናገር ከተባለ ሕይወታችን በሸለቆ ውስጥ ቢሆንም እንኳ ስለ ሌላው አስቦ አለማመስገን ዐመፅ ነው!

በፍትሕ እጦት የተቀማነውን መብት ወይም በፍርድ መጓደል ያጣነውን ነፃነት ለማስመለስ አንዳንዴ ከፍርድ ቤት ምልልስ ይልቅ በምስጋና ወደ ሰማይ መመልከት የተሻለ የሚሆንበት ጊዜ አለ። ጳውሎስና ሲላስ ያደረጉት ይህንን ነው። የታሠሩት ደም አፍስሰው ወይም ዘርፈው አልነበረም። ግን በእኩለ ሌሊት በዝማሬ ሲያመስግኑ የመጣው የእግዚአብሔር ልዕለ ተፈጥሮአዊ ኃይል ከእነርሱ አልፎ የሌሎቹንም አሥራት በጥሶአል (የሐዋ 16:22)። በምስጋና ለሌሎችም መትረፍ ይቻላል የሚለውን አንድምታ ከዚህ እናገኘዋለን።

የመጽሐፍ ቅዱስ መዝገበ ቃላት ምስጋናን እግዚአብሔርን ሌሎችንም ፍጡራን ከፍ የሚያደርግና የሚያከብር ቃል ወይም ድርጊት ይለዋል። ምስጋና ለአምላክ ይገባል (ራዕ 4:10-11)። ስሙ በዝማሬ ሊመስገን የሚገባው ማንም ሳይሆን እርሱ ነው (መዝ 69:30)። በምስጋና የሚጸልይ ሰው ራሱን ከጭንቀት ያርቃል (ፊልጵ.4:6)። ከዚያም በዘለለ የምስጋና መንፈስ ያለበት ሰው

በውስጡ መንፈስ ቅዱስ እንዳለበት ለማወቅ አያዳግትም። መልካም ያደረጉ ሰዎችም ሊመሰገኑ ይችላሉ (ምሳ. 31:10 - 28)። ግን በብዙ ጥንቃቄ ነው። ሰዎች በምስጋና እንደሚፈተኑም የእግዚአብሔር ቃል ይናገራልና (ምሳ 27 21)።

ለእግዚአብሔር ምስጋና ማቅረብ እጅግ መልካም ተግባር ነው። ፈቀቅ ሲልም በሥነ ምግባር ረገድ ትክክል ነው። ከስሜታዊነት አኳያ ከታየም ልብን አብዝቶ ደስ ያሰኛል። እንደ ግብርም ሲፈተሽ ሰናይ ነው። ሌሎች ይህንኑ እንዲያደርጉ ያነሣልና። እግዚአብሔርን ማመስገን እርሱ ዕለት ዕለት ከሚያደርግልን ብዙ ነገር ጥቂቱን ብቻ ለመመለስ መሞከር እንደሆነ ማስተዋል ይበጃል። ያም ሆኖ ግን እርሱ ራሱ በመንፈሱ መልካም ነው ብሎታልና በጭራሽ አናንቀን አናየውም። አዎን ምስጋና መልካም ነው (መዝ 92)። ከቃሉ ባሻገር ሳይንስም ይደግፈዋል።

በሐምሌ 21. 2011 እ.ኤ.አ ዝግጅቱ ኤቢሲ ኒውስ አመስጋኝነት በአእምሮና በአካል ላይ የሚያመጣው ገንቢ ለውጥ በሚል ርዕስ አንድ ዘገባ አቅርቦ ነበር። “የምታመሰግንበት ምክንያት አለህ” ሲል የጠየቀው የጤና ዘገባ “እንግዲያው ጻፈው፤ ደጋግመህ አስበው ወይም ተናገረው። ይህ ዓይነቱን ስሜት ሌሎች ላይ ማጋባት

ከመቻልህም ባሻገር ለጤናህ ይበጅሃል” በማለት ጠቀሜታውን አስምሮበታል።

በእማኝነት የተጠቀሱትና በዱክ ዩኒቨርሲቲ የሕክምና ሳይንስ ክፍል የተፈጥሯዊ ሥነ ልቡና ቦድን አስተባባሪ የሆኑት ዶ/ር ሙራይ ዶራስዋሚ በበኩላቸው “አመስጋኝነት ሙሉ በሙሉ የሕክምናን አስፈላጊነት ይሸራል ወይም ይተካል ባንልም በሙሉ ጤና ለመኖር ግን እንደ አንድ ስትራቴጂ ሊጠቅም ይችላል” በማለት አጠናክረውታል።

ሰዎች መልካም ሲያደርጉልን ደስ ተሰኝተን ካመሰግንናቸው እግዚአብሔር በማያልቀው ቸርነቱ ሲያትረፈርፈን ምን እንለዋለን? ምንም! ግን ዝቅ ብለን ከልብ እናመሰግንዋለን። ከልብ የሆነ ምስጋና ጊዜ አያልፍበትም። ዘመናትን ተሻግረው የመጡና የማይሰለቹ ዝማሬዎች ምሥጢርም ይኸው ይመስለኛል።

ድምፅ አውጥቶ ማመስገንን ከተፈጥሮ እንማራለን። “የዱር ዛፎች በእግዚአብሔር ፊት ደስ ይላቸዋል፤ በደስታ ይዘምራሉ” (ዜ.መ.ቀ 16 33 ዓ.መ.ት)። ወፎች አሳምረው ይዘምራሉ። እንዲያውም አሁን አሁን ስለ ምስጋና ሳስብ የሚገርመኝ እግዚአብሔርን ለማመስገን ወፎች ከእኔ መቅደማቸው ነው! ፏፏቴዎችም ይንሿሷሉ። ሽለቆችም ይዘምራሉ (መዝ.65:13)።

በፀጥታ ማመስገን ጥሩ ነው። ድምፅን አውጥቶ ማመስገን ግን በጣም ጥሩ ነው። የተዋጀ ሰው ዝም ሊል አይችልምና። ሊሊ “ዝም የማያሰኝ ብዙ ምክንያት አላኝ፤ እንዳመሰግንህ የሚጎተጉተኝ” ያለችው ይህንን አስተውላ መሆን አለበት። ከምናመሰግንባቸው በርካታ መንገዶች አንዱ ዝማሬ ነው። “ኑ እንዘምር እናም ዲያብሎስን እናባርረው” ይል ነበር ማርቲን ሉተር። ጌታ ሲመሰገን መስማት ስለማይወድ ይሸሻል ማለቱ ይመስለኛል። እኛ ብቻ ሳንሆን መላእክቱም ያለማቋረጥ ይዘምራሉ (ኢዮ.38:7)። ያመሰግናሉም። ቢያንስ ይህን እንበበናል። “ድንገትም ብዙ የሰማይ ሠራዊት ከመልአኩ ጋር ነበሩ። እግዚአብሔርንም እያመሰገኑ ከብር ለእግዚአብሔር በአርያም ይሁን ፤ ሰላምም በምድር ለሰውም በጎ ፈቃድ አሉ” (ሉቃ 2 13-14)። የኛ ዝማሬ መሬት አይቀርም። በሰማይም ይቀጥላል (ራዕ. 5:11-12)። ከ111- 117 ያሉት የዳዊት መዝሙሮች ሃሌሉያ በማለት ይጀምራሉ። በምስጋና ማለት ነው። መዝሙር 103 ደግሞ ጥሩ የምስጋና ሞዴል ነው። “ነፍሴ ሆይ፥ እግዚአብሔርን ባርኪ፥ አጥንቶቼም ሁሉ፥ የተቀደሰ ስሙን። ነፍሴ ሆይ፥ እግዚአብሔርን ባርኪ፥ ምስጋናውንም ሁሉ አትርሺ፤ ኃጢአትሽን ሁሉ ይቅር የሚል፥ ደዌሽንም ሁሉ የሚፈውስ፥ ሕይወትሽን ከጥፋት የሚያድናት፥ በምሕረቱና በቸርነቱ የሚከልልሽ፥ ምኞትሽን ከበረከቱ

የሚያጠግባት፥ ጎልማስነትሽን እንደ ንስር ያድሳል። እግዚአብሔር ይቅርታ አድራጊ ነው፤ ልተበደሉ ሁሉ ይፈርዳል (መዝ.103: 1-15)። በዚህ ዝማሬ ይቅርታው፤ ፈውሱ፤ ማዳኑ፤ ንግሥናውና ማርካቱ ለምስጋና እንደ ምክንያት ተጠቅሰዋል።

ማንን? እርሱን ብቻ!

ዓለማትን ለፈጠረ ከዘመ ናት በፊት ለነበረና አቻ ለሌለው ለእርሱ ብቻ ከፀሐይ መውጫ እስከ መጥለቂያው ምስጋና ይገባል። ዛሬ በሰበብ አስባቡ ምስጋና የሚፈልጉ ካላገኙም የሚያኮርፉና የሚበቀሉ በዙሪያችን ተከልኩለዋል። በዘመኑ ፍፃሜ ግን ምስጋና ሁሉ ወደ እርሱ ይዞራል። “ከዚህ በኋላ አየሁ፥ እነሆም፥ አንድ እንኳ ሊቆጥራቸው የማይችል ከሕዝብና ከነገድ ከወገንም ከቋንቋም ሁሉ እጅግ ብዙ ሰዎች ነበሩ፤ ነጭ ልብስም ለብሰው የዘንባባንም ዝንጣፊዎች በእጆቻቸው ይዘው በዙፋኑና በበጉ ፊት ቆሙ፤ በታላቅም ድምፅ እየጮሁ በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠው ለአምላካችንና ለበጉ ማዳን ነው አሉ። መላእክቱም ሁሉ በዙፋኑና በሽማግሌዎቹ በአራቱም እንስሶቹ ዙሪያ ቆመው ነበር፤ በዙፋኑም ፊት በግምባራቸው ተደፉ፤ ለእግዚአብሔርም እየሰጉዱ አሜን፤ በረከትና ከብር ጥበብም ምስጋናም ውዳሴም ኃይልም ብርታትም ከዘላለም እስከ

ዘላለም ድረስ ለአምላካችን ይሁን፤ አሜን አሉ" (ራዕ. 7:9-12)።

ስለ ምን እናመስግነው?

ምን የማናመስግንበት ነገር አለ። ስለ ሁሉም ነገር ልናመስግን ይገባል። አንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ማብራሪያ አቅራቢ ያለውን እንኳ በዋቢነት ብንጠቅስ ለማመስገን ምክንያት ያላቸውን እንዲህ ደርድሯቸዋል። ለጊዜአዊውና ለአላፊው ነገር ለማንነታችንም ልናመስግን፤ ስለ መጠበቃችን፤ በሕይወት ስላኖረን ምሕረትና ስለ መንፈሳዊው ነገር ልናወድሰው በክርስቶስ ስላገኘናቸው በረከቶች ማለትም ስለ መመረጣችን፤ መዋጀታችንና መቀደሳችን ልጅ ስለ መሆናችን ፣ ይቅርታን ስለ ማግኘታችን፤ ስላጸደቀን ጸጋ፤ ስለ መነጠቃችን እና ስለ ዘላለም ሕይወት አልል ብለን ልናከብረው ይገባል። ወንጌሉ ስላመጣልን ተ ስፋ፤ እውነት፤ ሹመትና አገልግሎት ምንጊዜምና በማንኛውም ጊዜ በችግር ቀን ይሁን ሰው ሲተወን ስንፈተንም ይሁን ስንጎሸም ስንሰደድም ይሁን ስንበለጥግ የማመስገን መብታችን የተጠበቀ ነው። በተጨማሪም በደሙ ያገኘነውን ምሕረት ይልቁንም የኃጢአት ስርየትና መቀደስ ተከትላ ስለምትመጣዋ አዲስ ምድር እርስዎም መንግሥተ ሰማይ እናመስግናለን።

ስለ እኛ መከራን በተቀበለው በክርስቶስ በማመናችን የተሰጠን ክህነት አለ። ያንን ተከትለን ባእርሱ ረድዌት እርሱን በመምሰል ለእርሱ የምናደርገው እውነተኛ አገልግሎታችን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝና መንፈሳዊነት የሞላው መሥዋዕት ነው። ለምን ቢባል ለዚህ እንበቃ ዘንድ ምሕረትን ያገኘነው በእርሱ መሥዋዕትነት ነው። ስለሆነም እንደ ሊቀ ካህን እና አማላጅ በቆመልን በኢየሱስ በኩል ካልሆነ ምስጋናችን ወደ እግዚአብሔር አይደርስም።

የማያመስግን ትውልድ?

በቅርቡ ሽልማታቸውን ለ መቀበል ወደ ጌታ የተጠሩት አድሪያን ሮጀርስ የተባሉ ሰባኪ ሰዎችን በአራት መደቦች ፈርጆቻቸዋል። የመጀመሪያዎቹ ሲያጉረመርሙ ውለው እንደዚያው የሚያድሩ ናቸው። ይህ " ... እንደ ምኞታቸው እየሄዱ የሚያንጎራጉሩና ስለ ዕድላቸው የሚያጉረመርሙ ናቸው። እንዲረባቸውም ለሰው ፊት አያደሉ አፋቸው ከመጠን ይልቅ ታላቅ ቃል ይናገራል " ከሚለው የይሁዳ መልአክት ቁጥር 16 ጋር ይስማማል። ሁለተኞቹ አያጉረመርሙም ወይም አያመስግኑም፤ ዝም ብለው አፋቸውን ዘግተው የሚጓዙ ናቸው። ሁሉ ስላም ሲሆን የሚያመስግኑ በሦስተኛው ቡድን ውስጥ ይመደባሉ። አራተኞቹ ግን ሁልጊዜ ለሁሉ ነገር

የሚያመሰግኑ ናቸው። ይህ ዓይነቱ የአመሰጋኝነት ኑሮ ደግሞ ሕይወትን የመቀየር ብቃት አለው።

ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ወዳስተዋወቀውና (2 ጢሞ 3 1-2) ስለማያመሰግነው ትውልድ ጥቂት እንጨምር። የማያመሰግኑ ይልቁንም የሚያጉረምርሙ ሰዎች የእግዚአብሔርን ትዕግሥት ይፈታተናሉ (ዘኁ. 14:27)። እንደ ሮሜ 1 21 አገላለጽ ሰዎች ለከንቱ ምኞት አልፈው ከሚሰጡባቸው ዓይነተኛ ምክንያቶች አንዱ አለማመስገን ነው። ዋረን ዌርዝቢ እንደሚሉት የማያመሰግን ልብ ለሁሉም ዓይነት ኃጢአት የሚመች ለም መሬት ነውና። የሚለምኑ ብዙዎች የሚያመሰግኑ ግን ጥቂቶች መሆናቸው ሲታሰብ ያሳዝናል። ለመጸለይ የፈጠንን ለማመስገን ግን የዘገየን ሆነናል። መጽሐፍ እንደሚል ከተፈወሱት አስር ለምጻሞች ሊያመሰግን የተመለሰው አንዱ ብቻ ነበር (ሉቃ 17 16)። ግን በማመስገኑ ሌላ አንድ ነገር ተጨምሮለታል። ዘጠኙ ዓደኞቹ ሥጋዊ ፈውስን ተቀብለው ሲሰናበቱ አርሱ ግን የዘላለም ሕይወትን ተስፋ ጨብጧል። ኢየሱስ “እምነትህ አድኖሃል” ብሎታልና።

የማያመሰግኑ ሰዎች ከበረከት ይጉደሉ እንጂ ምክንያታዊ ለመሆን መሞከራቸው ከቶም አይቀሬ ነው።

አንድ ምሳሌ እነሆ። ሁለት ዓደኞች መንገድ ላይ ይገናኛሉ። ሰላም ሲባባሉ አንደኛው ዐይኑ በዕንባ ተሞልቶ ነበርና ሌላኛው ምን እንደሆነ ጠየቀው። “ከሦስት ሳምንት በፊት አጎቴ ሞተ፤ እናም ከኑዛዜው አርባ ሺሕ ዶላር ደረሰኝ” ሲል መለሰ ተጠያቂው።

“ያሳዝናል፤ ግን ትንሽ የማይባል ገንዘብ ነው የደረሰህ” አለ ጠያቂው።

“ደግሞ ምን መሰለህ፤ ከሁለት ሳምንት በፊት የማላውቀው የዘመድ ልጅ ሰማንያ ሺሕ ዶላር አውርሰኝ ሞተ”

“ተባርክሃል ወዳጄ”

“አልገባህም ” አለ ተጠያቂው አቋርጦት “ባለፈው ሳምንት ደግሞ አክስቴ እነርሱን ተከትላ ሄደች፤ የተወቸልኝ ገንዘብ ከሩብ ሚሊዮን ዶላር አያንስም”

“ግራ አጋባኸኝ፤ ታዲያ ለምን ነው አኩርፈህ መጓዝህ? ”

“በዚህ ሳምንት ማንም ስላልሞተ ነዋ!”

እነማን ያመስግኑ?

በላይ በአርያም ዙፋኑን ከብበው ሌት ተቀን የሚዘምሩለት መላእክት እንዳሉ ሆነው ከዚያ ባሻገር እነማን ያመስግኑ ለሚለው ጥያቄ በዳዊት መጽሐፍ 148ኛ ምዕራፍ ላይ የሰፈረው የሐጌና የዘካርያስ መዝሙር ዘርዘር ያለ መልስ ይሰጠናል።

ፀሐይና ጨረቃ ከዋክብትና ብርሃን ሁሉ (ቁ 3) ሰማዩ ሰማያት፤ የሰማያት በላይም ውኃ (ቁ 4) አባቦች ጥልቆችም ሁሉ (ቁ 7)፤ እሳትና በረዶ አመዳይና ውርጭ ቃሉን የሚያደርግ ዐውሎ ነፋስም (ቁ 8)፤ ተራሮች ኮረብቶችም ሁሉ፤ የሚያፈራም ዛፍ ዝግባም ሁሉ (ቁ 9)፤ አራዊትም እንስሳትም ሁሉ፤ ተንቀሳቃሾችም የሚበርሩ ወፎችም (ቁ 10) እንዲያመስግኑ ጥሪ ቀርቦላቸዋል።

ግዑዝ ፍጡራን እሱ ብቻ በሚሰማው ቋንቋቸው እንሰሳቱ ደግሞ አስትንፋስ ያለው ሁሉ እግዚአብሔርን ያመስግን መባሉን ተከትለው ሲያመስግኑ የሰው ልጆች እንዴታ በሚል አቋም ዝማሬው ወደ ሰዎችም ይመለስና

የምድር ነገሥታት አሕዛብም ሁሉ፤ አለቆች የምድርም ፈራጆች ሁሉ (ቁ 11)፤ ጎልማሶችና ቁጠጃጅት፤ ሽማግሌዎችና ልጆች (ቁ 12) የእግዚአብሔርን ስም ያመስግኑ ይላል። በነገራችን ላይ የልጆች ስም በመጨረሻ መነሣቱ የግድ በኋለኛው ተርታ አያስልፋቸውም። እንዲያውም በሆሣዕና ቀን በታላቅ ድምፅ ጌታ ኢየሱስን ያመስገኑት ልጆች ነበሩ (ማቴ. 21:25)።

ለምን ብለን?

ታላቁ የዘመናችን ሰባኪ ፓስተር ጆን ሔጊ እንዳሉት ዛሬ ጧት መንቃትህና ስምህን በዜና ዕረፍት ዓምድ ላይ አለማግኘትህ በራሱ ለምስጋና በቂ ምክንያት ነው። ዘማሪ ተከስተ ጌትነት ደግሞ "ልሰዋ የምሥጋናን መሥዋዕት፤ ሆነኸኝ አይቻለሁ አባት" እያለ ያዜማል። አባትነቱ ብቻውን ለምስጋና በቂ ምክንያት እንደሆነ በርቶለታላ። የጎደለውን ከመመዝገብ ይልቅ ለማመስገን ምክንያት ማፈላለግ ጥሩ ነው። ግሩምና ድንቅ ሆነን ስለ መፈጠራችን (መዝ 139: 14)፤ ስለማይነገር ስጦታው ይኸውም ስለ ማዳኑ (2 ቆሮ 9 15)፤ በዙሪያችን ስላሉና ጌታ ስለሰጠን ሰዎች (1 ቆሮ 1 4)፤ ስለ ሌሎች መዳን (ኤፌ.15:16)፤ ስለ ቁሳቁሳዊ በረከት (ዜ.መ.ቀ 29 12-14) እና ስለ ምሕረቱ (መዝ 107 1) እግዚአብሔርን ማመስገን እንችላለን።

ጳውሎስ ከአሥር ቤት ለቆላስይስ አማኞች በጸፈላቸው ደብዳቤ ሦስት ዐበይት ጉዳዮችን አንስቶ (ስለ እምነታቸው፣ ስለ ፍቅራቸው እና ስለላቸው ተስፋ) አመስግኗል። ከአሥር ቤት ውጭ ያለን እኛ ለማመስገን የሚይዘን ታዲያ ምንድነው?

ወንድሜ ሆይ ለማመስገን የግድ ከክፍልህ አንደኛ መውጣት አያስፈልግህም። ዓመቱን ሙሉ ተመላልሰህ በሰላም ለመማር መብቃትህ ራሱ ከበቂ በላይ ምክንያት ነው። ለማመስገን ርጠህ በአንደኝነት መሸለም አያሻህም። ዝለህ ሳትወድቅ ውድድሩን መጨረስህ ወይም በተመልካችነት መታደምህ ራሱ የሃያ አንደኛው ክፍለ ዘመን ታላቅ ዕድል ነው። ለማመስገን ምርጥና ዘመናዊ መኪና እስክትነዳ መጠበቅ ሞኝ ያስብልሃል። በማይሌጅ የበለጠገችው ኩርኩር መኪናህ ቀለበት መ ንገድ ላይ ሳትገትርህ ጎታች መኪና ጥበቃ ብርድና ሐሩር ላይ ሳታቆምህ በደህና ቤትህ መግባትህ የሎተሪ ያህል አስደሳች ዕጣ ነው።

ለማመስገን ከተጠናወተህ ደዌ እስክትፈወስ መጠበቅ አይተው ከሚያምኑት ተጠራጣሪዎች ጎራ ያቆምሃል። ግን ቆመህ መሄድህ ራሱ ተአምር እንደሆነ አምነህ ብታመስግን ያምርብሃል።

የምስጋና ፍሬ

ምስጋናችን እንዳንዴ በምድርም የሚያፈራ ሊሆን ይችላል። አንድ ምሳሌ እነሆ። ፍሌሚንግ በስኮትላንድ ገጠር የኖረ ድሃ ገበሬ ነው። ከዕለታት በአንዱ ቀን እንደተለመደው በእርሻው ላይ ደፋ ቀና ሲል የሕፃን ልጅ ጩኸት ይሰማል። ዕቃውን ጥሎ ገሥግሦ ሲደርስ ረግረግ ውስጥ ወድቆ ድረሱልኝ የሚለውን እንበቃቅላ ይመለከትና አፈፍ አድርጎ ያወጣዋል። በማግሥቱ አንድ ያማረ ሠረገላ (የዘመኑ ርልስ ርይስ) በነፍሌሚንግ ደጅ ላይ ቆመና አንድ የተከበረ ሰው ወርዶ ወደ ቤቱ መጣ።

“አቶ ፍሌሚንግ ማለት አንተ ነህ?” ሲልም ጠየቀ።
“አዎን” አለ ገበሬው።

“ትናንት ከሞት ያዳንከው ሕፃን የኔ ልጅ ነው፤ በጣም አድርጌ አመሰግንሃለሁ” አለና እጁን ወደ ኪሱ ሰደደ።

“ምንም አይደል፤ ግን ለዚያ ሥራ ገንዘብንም ይሁን ሌላ ስጦታ አልቀበልም” ብሎ ጸና ፍሌሚንግ።

በንግግሩ መካከል የፍሌሚንግ ወጣት ልጅ ብቅ አለ።

“ይህ ልጅህ ነው?” አለ የተከበረ ቸርችል።

“አዎን” መለሰ ገበሬው።

“እንግዲያው እንዲህ አናድርግ፤ ልጅህን ከተማ ወስጄ ማለፊያ ትምህርት ቤት እንዳስገባው ፍቀድልኝ፤ እሱም እንደ አንተው መልካም ሰው ከሆነ ትልቅ ደረጃ ይደርሳል”

በዚህ ተስማምተው ልጁ ወደ ትምህርት ቤት ተላከ። ኋላም ለንደን ተሻግሮ ከታዋቂው የቅድስተ ማርያም የሕክምና ኮሌጅ ተመረቀ። በዚያም አልቆመ። አሌክሳንደር ፍሌሚንግ ፔኒሲሊን ሠራ!

አንድ ቀን ደግሞ የዚያ የተከበረ ሰው ልጅ በሳምባ ምች ተለከፈ። ግን በፔኒሲሊን መርፌ ከሞት ዳነ። ስሙም ዊንስተን ቸርችል ይባላል።

አዎን የተከበረ ቸርችል ገበሬውን ለማመስገን መሔዱ ታላቅ ፍሬ አፍርቷል። ፍሬው ሰር አሌክሳንደር ፍሌሚንግ ሲሆን ያን ፍሬ ያጣጣመው ደግሞ ታላቁ መሪ ጠቅላይ ሚኒስትር ዊንስተን ቸርችል ነበር!

እናመስግን!

ማንን? የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔርን! ቃሉ እንደሚል “እግዚአብሔርን አመስግኑ ስሙንም ጥሩ፤ ለአሕዛብም ሥራውን አውሩ (መዝ 105 1)። ለምን እናመስግነው? ስለሚገባው ነዋ! እንዴትስ እናመስግነው? በንግግርም ይሁን በሥራ ማመስገን ይቻላል። “እግዚአብሔር አብን በእርሱ እያመስገናችሁ፥ በቃል ቢሆን ወይም በሥራ የምታደርጉትን ሁሉ በጌታ በኢየሱስ ስም አድርጉት” (ቆላ.3:17)። የት ሆነን? በሁሉ ሥፍራ። ግን መቼ? ሁልጊዜ (ኤፌ. 5 20)። ስለምን? ስለ ሁሉም ነገር (1 ተሰ 5 16 18)። ኢየሱስና ደቀ መዛሙርቱ እኮ ወደ ስቅለቱ ከመውጣታቸው በፊት እንኳ ዘምረዋል (ማቴ 26 30)። ለማመስገን መቼ ይሻላል ታዲያ? ሁልጊዜ። “እግዚአብሔርን ሁልጊዜ እባርከዋለሁ፥ ምስጋናውንም ዘወትር በአፌ ነው” (መዝ. 34፥1)።

“ኢትዮጵያ!”

“ኔታ ቅርብ ነው። በነገር ሁሉ በጸሎትና በምልጃ ከምስጋና ጋር በእግዚአብሔር ዘንድ ልመናችሁን አስታውቁ እንጂ በአንዳች አትጨነቁ” ፊልጵ.4:6።

የአዲስ አበባ ታክሲዎች ይልቁንም በተለምዶ ውይይት የሚባሉት በውስጣቸው በርካታ ጥቅሶችንና አባባሎችን ይለጥፋሉ። አስቂኝና ቁም ነገር አዘል ከሆኑት መካከል አንድ የማይዘለል ግን አለ። እሱኛው ደግሞ “ሦስት ቀናት ለመኖር አራት ቀናት አትጨነቅ” ይላል።

ዛሬ ላይ ቆመን ስለ ነገ ስናስብ የሚያሰጉን የሚያሳስቡንና በጥቅሉም የሚያስጨንቁን ነገሮች ጥቂት አይባሉም። ለዚህ ይረዱን ዘንድ ታስቦ እንደሆነ ባላውቅም “ቀን ማለት ዛሬ ብቻ ነው፤ ስለ ነገ የሚያውቅ የለም። ምናልባትም የዓለም ፍጻሜ ሊሆን ይችላል” የሚል አባባል አለ። ከሕይወት ጋር ሊያያይዙት ሲከጅሉ ደግሞ “ትናንት መቃብር ወርዷል፤ ነገ ደግሞ ገና አልተወለደም” የሚሉም አሉ። ሁሉም እውነትነት አያጣም። “ዛሬን ሳትሠራባት ነገን አትናፍቃት” የሚለው ምክርም ሥር ነቀል ይመስላል።

በቀጥታ ወደ ጉዳዮችን እንግባና ሥልጣኔ የወለደው ግን ሞት የሚያስከትል የዘመናችን የጤና ችግር ምንድነው ከተባለ ምላሹ ጭንቀት ነው። በምድራችን ከሚኖረው ሕዝብ ሲሦው ያህል በጭንቀት መመታቱን ሰነዶች ያወሳሉ። ጭንቀት ምንድነው ተብሎ ብጠየቅ ሳላመነታ የምመልሰው ለነገ የሚሆነንን ጉልበት ዛሬ የሚጨርስ የአሳብ መግት ነው ብሎ እንደሚሆን አውቃለሁ። ወይም አንድ የኢንተርኔት መጽሔት እንዳለው መጨነቅ በሚወዛወዝ ወንበር (ሮኪንግ ቼር) ላይ ቁጭ ብሎ ወደ ፊት ለመሄድ ከመሞከር ተለይቶ አይታይም፤ ለሰዓታት ጉልበት ቢጠፋም ከቦታው ፈቀቅ ማለት አይቻልም!

በታላላቅ ኮሌጆችና ዩኒቨርሲቲዎች ያሉ የሥነ ልቦና ምሑራንና አማካሪዎች ሥራ የሚበዛባቸው መቼ ነው ከተባለ መልሱ የፈተና ሰሞን ነው። እንቅልፍ አጥተው የከረሙት ተማሪዎች አለፍን አላለፍን ብለው ቢጨነቁ ያምርባቸዋል። እናቶች ከወለዱ በኋላ ባሉት ቀናትና ወራት በጭንቀት እንደሚቸገሩ ባለሙያዎች ይነገሩናል። ስለዚህ አራሶችን የምንታገሥበት አቅም ከዚህ እንሸምታለን።

የሰው ልጅ ዋና ጭንቀቶች ብዙ ቢሆኑም ዋናዎቹ ሁለት ናቸው ማለት ይቻላል። ምን እበላለሁ/ እጠጣለሁ

የመጀመሪያው ሲሆን እንዴት እሆናለሁ (ጤንነት፣ ደኅንነት፣ ዋስትና...) ሌላው ነው። ዘርዘር ስናደርገው የብዙዎችን አሳብ ሰቅዘው ከያዙት ዋነኛ ጉዳዮች አንዱና ቀዳሚው የዓለም ኢኮኖሚ መሆን እንዳለበት እንስማማለን። የሕክምናው ቴክኖሎጂ መላ ያጣላቸው በሽታዎች የአየር መዛባት መጪው ዘመንና የምግብ አጥረት ብዙዎችን እንቅልፍ ነስቷል። በዚህ ተከብቦ የሚኖር ማንም ሰው ሊጨነቅ ይችላል። ለምሳሌ ሥራ ያጣ ሰው አይጨነቅም ማለት ዘበት ነው። ግን ግለሰቡ ያለ ምንም ምክንያት ሥራዬ ብሎ የመጨነቂያ ወንበር ከገዛ ወይም ትካዜውን የዕረፍት ጊዜ ማሳለፊያ (ሆቢ) ካደረገው በእርግጥ የከፋ ችግር ውስጥ ወድቋል ማለት ነው። ለምን ቢሉ እያደር አቅመ ቢስ ሊሆን ከሰዎች ጋር ያለውን ጤናማ ሕብረትም ሊያጣ ይችላል። ስለዚህ የዘመናችን ጭንቀት መላ ይሻል!

መፍትሼ ከኢየሱስ

ክርስቶስ በሜዳ ሳይሆን ተራራ ላይ ቆሞ ሲያስተምር አጽንዖት ከሰጣቸው ጉዳዮች አንዱና ግንባር ቀደሙ አትጩ ነቁ የሚል ነበር። ይህ ምክርም ትዕዛዝም ነው። እንዲያውም ከትምህርቱ መካከል ረዘም ያለ ጊዜ ከወሰዱት መካከል የሚመደበው ይኸው ርዕሰ ጉዳይ ነበር።

እንዲህ አለ። “ስለዚህ አላችኋለሁ፤ ስለ ነፍሳችሁ በምትበሉትና በምትጠጡት፤ ወይም ስለ ሰውነታችሁ በምትለብሱት አትጨነቁ፤ ነፍስ ከመብል ሰውነትም ከልብስ አይበልጥምን? ወደ ሰማይ ወፎች ተመልከቱ፤ አይዘሩም እያጭዱምም በጎተራም አይከቱም፤ የሰማዩ አባታችሁም ይመግባቸዋል፤ እናንተ ከእነርሱ አጅግ አትበልጡምን? ከእናንተ ተጨንቆ በቁመቱ ላይ አንድ ከንድ መጨመር የሚችል ማን ነው? ስለ ልብስስ ስለ ምን ትጨነቃላችሁ? የሜዳ አበቦች እንዴት እንዲያድጉ ልብ አድርጋችሁ ተመልከቱ፤ አይደከሙም አይፈትሉምም፤ ነገር ግን አላችኋለሁ፤ ሰሎሞንስ እንኳ በክብሩ ሁሉ ከነዚህ አንደ አንዱ አልለበሰም። እግዚአብሔር ግን ዛሬ ያለውን ነገም ወደ እቶን የሚጣለውን የሜዳን ሣር እንዲህ የሚያለብሰው ከሆነ፤ እናንተ እምነት የጎደላችሁ፤ እናንተንም ይልቁን እንዴት? እንግዲህ ምን እንበላለን? ምንስ እንጠጣለን? ምንስ እንለብሳለን? ብላችሁ አትጨነቁ፤ ይህንስ ሁሉ አሕዛብ ይፈልጋሉ፤ ይህ ሁሉ እንዲያስፈልጋችሁ የሰማዩ አባታችሁ ያውቃልና። ነገር ግን አስቀድማችሁ የእግዚአብሔርን መንግሥት ጽድቁንም ፈልጉ፤ ይህም ሁሉ ይጨመርላችኋል። ነገ ለራሱ ይጨነቃልና ለነገ አትጨነቁ፤ ለቀኑ ከፋቱ ይበቃዋል (ማቴ. 6:25-34)።

ኢየሱስ ካሰመረባቸው ዋና ነጥቦች አንዱ የነገ ፍርሃት ዛሬን እንዲያበላሽው አትፍቀድ የሚለው መሆን አለበት። ለምን ቢባል ስለ ነገ መጨነቅ የሚፈይደው አንዳችም ነገር የለም። ነገር ግን በእጃችን ያለውን ዛሬን መንጭቆ ይወስድብናል። እንዴት አድርጎ ከተባለ ቁጭ ብሎ በማሰላሰል የሚጠፋው ጊዜ የሚቆረሰው ከዛሬ ላይ በመሆኑ ነው። ትናንት በመቃብር ነገም በማጎፀን ያሉ ናቸው። ዛሬ ግን ለክፉም ለደጉም በእጃችን ገብቶ የምናደርገውን እየተጠባበቀ ነው። ስለዚህ ነገን ከመቀላወጥ ዛሬን መግመጥ ብልህነት ነው። ነገን በመስጋት ዛሬን ማበላሸት ተገቢ አንዳልሆነ ሲያስገነዝብ ነው ኢየሱስ “ለነገ የራሱ ክፋት ይበቃዋል” ያለው ። በዚያም አላቆመም። “ተጨንቀህ በቁመትህ ላይ ስንዝር አትጨምርም” ብሏል። እንዲያውም ይህንኑ አባ ባል በሌላው ወንጌል ላይ ሲያጠናክረው “ከእናንተ ተጨንቆ በቁመቱ ላይ አንድ ከንድ መጨመር የሚችል ማን ነው? እንግዲህ ትንሹን ነገር ስንኳ የማትችሉ ከሆናችሁ፤ ስለ ምን በሌላ ትጨነቃላችሁ?” (ሉቃ. 12:25-26) ብሎታል። ተስፋ ሊያስቆርጠን ሳይሆን የእቅማችንን ውሳኔነት ሲያመላክተን ነው። ስለሚያስጨንቁን ነገሮች አንድ ነገር የማድረግ ችሎታችን እናሳ በመሆኑ ወደሚሻለው እንድናንጋግጥ ሲያበረታታንም ነው።

አዎን ነገን በበጎ ማየት የሚቻለው ከእግዚአብሔር ጋር በመቆም ብቻ ነው። ለምን ቢሉ ነገ ሊሆን የሚችለውን የሚያውቅ እርሱ ነውና። የእርሱ ዕውቀት ደግሞ በምርምርና በመላምት ላይ የተመረከዘ ሳይሆን በሁሉ ዐዋቂነቱ ላይ የተመሠረተ ነው። የሁኔታዎችን አካሄድ ልብ ብሎ ዐይቶና ገምግሞ ቀጥሎ ምን ሊመጣ እንደሚችል አይገምትም። ነገር ግን ሁሉን ከጅማሬ እስከ ፍጻሜ ያውቀዋል። በነገው ቀን ብዙ ፍዳና መከራ ሊያስከትሉ ይችላሉ ተብለው የሚፈሩ ጦረኞችና አምባገነኖች ከመወለዳቸው፤ ሁኔታዎች ከመከሰታቸውና ነገሮች ከመለዋወጣቸው በፊት እርሱ ቀድሞ ነበረ። የሚደንቀው ያ ብቻ አይደለም። እነዚህ ሁሉ ካለፉና መቃብር ከዋጣቸው በኋላ እንኳ እርሱ መኖሩን የሚቀጥል መሆኑ እንጂ።

እንተነብይ ዘንድ የተሰጠን እጅግ ዉሱን ነውና በምንም መለኪያ ስለ ነገ ብዙ አናውቅም። ስለዚህ ከዚህኛው ይልቅ ሊያስጋን የሚገባው የነገን ባለቤት የማናውቀው ከሆነ ነው። ነገ ምን ይዞ እንደሚመጣ አናውቅም፤ የነገን ጌታ ግን እናውቀዋለን። ነገን በእጁ የያዘውን ኤልሻዳይ አምላክ የማያውቁ ሰዎች ግን ሌት ተቀን የመጨነቅ መብታቸው የተጠበቀ ነው።

ለመጨነቅ አልተጠራም። “እግዚአብሔር ሁሉን እንደሚቆጣጠር የእኔንም ምክር እንደማይፈልግ አውቃለሁ። በእርሱ የበላይነትም ሁሉ ለበጎ እንደሚሆን አምናለሁ። ታዲያ መጨነቅ ያለብኝ ስለ ምንድነው?” ያለው ሔንጊ ፎርድ ምሥጢሩ እጅግ የዘለቀው ይመስላል።

ለምን እንጨነቅም?

እግዚአብሔር በኃጢአት ተደብድበን ከወደቅንበት ትቢያ ላይ እንስቶ ሰው አድርጎናል። ልጆቼ ብሎ ሊጠራን የእኛ አምላክ ሊባልም አላፈረብንም። ፕሪው ዘላለማዊ እንደ መሆኑም የያዘን ወደ ዘላለም ዕረፍት ሊያገባን እንጂ በምድር ኑሮ ምቹት ሊያደላድለን አይደለም። ከዚህ የተነሣ መድረሻችንን ጠንቅቀን አውቀናል። እንጨነቅም። ቀጣዩ አጭር ታሪክም ይህኑ ያበራልናል። በአፍሪካ ለረጅም ዓመታት ያገለገለው ሰባኬ ወንጌል ቀሪ ዕድሜውን ለማሳለፍ ከወንድ ልጁ ጋር ወደ አገሩ በመርከብ ይመለሳል። ወደ መውረጃቸው ሲደርሱ ታዲያ በርካታ ሕዝብ መንገደኞቹን ለመቀበል ወደቡን አጨናንቆት ነበር። ብዙዎቹም እቅፍ አበባ ይዘዋል። እናም ሁሉ በየተራ ወርደው ሲጨርሱ ያሚስዮናዊና ወንድ ልጁ መርከቢቱን ይለቃሉ። ግን እንኳን

ሊያቅፋቸው ወይም አበባ ሊሰጣቸው ቀርቶ ከየት ናቸው ያላቸው እንኳ አልነበረም። በዚህ በጣም ያዘነው ወጣት ሚስዮናዊ አባቱን “ይህን ያህል ዘመን እግዚአብሔርን አገልግለን ወደ አገራችን ስንመጣ አንድ ሰው እንኳ ሊቀበለን አለመምጣቱ ስለ ምን ነው?” ብሎ ጠየቀው። አባቱም እንዲህ መለሰለት። “እኛ እኮ ገና ወደ አገራችን አልደረስንም!” ። አዎን መድረሻቸውን የሚያውቁ ሰዎች አይጨነቁም።

መርምረን ሁሉን ለመረዳት የሚያስችል ዕውቀት አልተሰጠንምና ካላወቅን ብለን መጨነቅ አያስፈልገንም (መክ. 8:16-17)። ባለፉት አያሌ ዓመታትም በሆነ ባልሆነው ስንጨነቅና እንቅልፍ ስናጣ ኖረናል። ግን ካስጨነቁንና ካሰጉን ነገሮች መካከል አብዛኞቹ ምናልባትም ሁሉም አልደረሱብንም። የሕይወት እስትንፋስ የሰጠንና በአምሳሉ የፈጠረን አምላክ ድንቢጥን የመሰሉ ወፎችን መግባ ሲያበቃ ስንራብ ችል ይለናል? ዛሬ ታይተው ነገ የሚጠፉትን አበቦች አሳምሮ ካለበሳቸው ልብስ ሲያስፈልገንስ እንዳላየ ዐይቶ ያልፈናል? በጭራሽ!

ጭንቀትን ላለማስተናገድ መፍትሔዎቹ በእግዚአብሔር ማመን (ዮሐ 14 1)፣ የሚያሳስበንን ለእርሱ መተው (1ጴጥ.5:7)፣ መጸለይና (ፊልጵ.4:6) ቀናውን ማሰብ (ፊልጵ.4:8) ናቸው። በመግቢያችን እንዳነሣነው የፊልጵስዩስ መልእክት አገላለጽ ስለ ምንም ነገር እንዳንጨነቅ ይልቁንም ወደ እርሱ በመጸለይ ሰላማችንን እንድንጠብቅ የአምላካችን ፈቃድ ነው። ጥቅሱን በዘመኑ ቋንቋ እንፍታው ከተባለ መጸለይ እንጂ መጨነቅ የአናንተ ድርሻ አይደለም ነው የሚለን።

የእምነታችን ጀማሪና ፈጻሚ የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ሰው ልኮ ሳይሆን ራሱ መጥቶ በጓዳ ሳይሆን ከፍታ ላይ ቆሞ አንዴ ሳይሆን ደጋግሞ አትጨነቁ ማለቱ በራሱ ላለመጨነቅ በቂ ምክንያት ነው። እርሱን መስማትና እሺ ማለት መታዘዝ ብቻ ሳይሆን ራስንም ከጉዳት እንደ መጠበቅ መቆጠር አለበት። ሌላ ተጨማሪ መመሪያ አያስፈልገንም። ግን እንጨምርበት ካልን ፈቀቅ ብለን ለዚህ የሚያስጨክኑን አራት ምክንያቶች ከቃሉ መምዘዝ እንችላለን።

ሀ) ምንም አይፈይድም። ጭንቀትን ሥራዬ ብለው የያዙ ሰዎች ዋጋ ቢሰነት ይሰማቸዋል። የበደለኝነት ስሜት

ይከተላቸዋል። በዚያም አያበቃም። ደስታቸውን ይሰርቃል። ተስፋቸውንም ያርቃል። ጊዜ ከማባከኑ ቧሻገር ለምንም ዓይነት ችግር መፍትሔ አይሆንም (ማቴ. 6:27-29)።

ለ) ለጤና አይበጅም። በአእምሮአችን ላይ ጫና በማሳደር አካላዊ ሕመም እስከ ማስከተል ይደርሳል። ዐዋቂዎቹ እንደሚሉት የደም ግፊት፣ የልብ በሽታና የጨጓራ ሕመም ዘለው ጉብ የሚሉት ተጨናቂው ሰው ላይ ነው (ምሳ. 12:25)።

ሐ) የእምነት ተቃራኒ ነው። ወፎችን የሚያበላ ጌታ እኔ ጋ ሲደርስ ያልቅበታል፤ አበቦችን የሚያለብስ አምላክ ለእኔ ጨርቅ አይኖረውም ብሎ ማሰብ ከእምነት መጉደል እንጂ ሌላ ሊሆን አይችልም (ማቴ. 6:30)።

መ) ወደ ተቃራኒው አቅጣጫ እንድናይ ያደርጋል። ዐይናችን ወደ እግዚአብሔር ሲያቀና መልካም ዕቅዱን እናስተውላለን (1 ጴጥ. 5:7)። መልካምነቱ ከተዘነጋን ግን ጭንቀቱ ወደ ሌላ አቅጣጫ ወስዶናል ማለት ነው።

መንፈሳዊ ክለሳ

ከሰማይም ወፎች ይልቅ ጥበበኞች ያደረገን (ኢዮ.35:11) ያው አምላክ መልሶ የሰማይ ወፎችን

ተመልከቱ ይለናል። ከእነርሱ ተማሩ ብሎ ያበረታታናል። ለምን ሲባል ያንን የተሰጠንን ጥበብ ጥለን “ምን እንበላለን” በሚል ምድራዊ አሳብ ተወጥረን ስላየን ነው። እናም በቃሉ እንሰሶችና አዕዋፍ ያስተምሩሃል፤ ስለሆነም እነርሱን ጠይቃቸው ይላል (ኢዮ 12:7-8)። አንተ ታካች ወደ ገብረ ጉንዳን ተመልከት፤ መንገድዋንም አጥናና እንደ እርስዋ ጠቢብ ሁን ይላል የምሳሌ ጸሐፊ በበኩሉ (ምሳ 6:6-8)። ወፎችኮ በሥራም በምስጋናም ይቀድሙናል፤ በማለዳ ይዘምራሉ (መዝ.104:12)፤ አለቃ ሳይነግራቸውም ምግባቸውን ይሰበስባሉ። በሌላም ሥፍራ ሽመላ፤ ዋናስ፤ ጨረባና ዋልያ የእንቅስቃሴ ጊዜአቸውን ሲያውቁ የእግዚአብሔር ሕዝብ ግን እንዳላወቀ ቃሉ ይናገራል (ኤር. 8:7)። እናም አትጨነቁ የሚለውን ትምህርት መሳት መንፈሳዊ ክለሳንም ያስከትላል።

የግድ ልጩነቅ ካልን

የግድ ልጩነቅ ለሚል ሰው ደግሞ ሊካፈለው የሚችል ጤናማ ጭንቀት አነሆ። ሐዋርያው ጳውሎስ በኔሮ ዘመን የተነሳውን ስደት ሲያስብ ስለ ዐብያተ ክርስቲያን አብዝቶ ይጨነቅ ነበር (2 ቆሮ.11:28)። ጢሞቴዎስ ደግሞ ስለ ሌሎች ኑሮ ይጨነቅ እንደነበር ተጽፎአል (ፊል ጵ.

2:20)። ይህ ዓይነቱ ጭንቀት ጤናማና የመንፈሳዊው ሰው መገለጫም ነው። ስለ ሌሎች መጨነቅ እግዚአብሔራዊ ነው። የቀረው ለእኛ አልተሰጠንም። ሌላው ቀርቶ ስለ ስሙ ተሰድደን መከራን ስንቀበል እንኳ ደስ እንዲለን እንጂ እንዳንጨነቅ ተነግሮናል።

“እነሆ፤ እኔ እንደ በጎች በተከላዎች መካከል አልካችኋለሁ፤ ስለዚህ እንደ አባብ ልባሞች እንደ ርግብም የዋሆች ሁኑ። ነገር ግን ወደ ሸንጎ አሳልፈው ይሰጡአችኋል፤ በምኩራቦቻቸውም ይገርፉአችኋልና ከሰዎች ተጠበቁ፤ ለእነርሱና ለአሕዛብም ምስክር እንዲሆን፤ ስለ እኔ ወደ ገዥዎች ወደ ነገሥታትም ትወስዳላችሁ። አሳልፈውም ሲሰጡአችሁ፤ የምትናገሩት በዚያች ሰዓት ይሰጣችኋልና እንዴት ወይስ ምን እንድትናገሩ አትጨነቁ” (ማቴዎስ 10 16-19)።

አትጨነቁ የሚለው ቃል ወዳጄ ቂሮስ ኃይሉ እንደነገረኝ ከሆነ የግዕዝ ፍቸው “ኢትተከዙ” የሚል ነው። ይህንን ቃል በጣም ወደድኩት። ለምን ቢሉ እንደኔ ላለው ግዕዝ ላላጠና ሰው እንኳ አትተከዙ የሚል ይመስላል። መቼም ትካዜ የጭንቀት መግቢያ በሩ ነውና። እናም ግዕዙ እንኳን ልንጨነቅ ልንተከዝም እንደ ማይገባ የሚነግረን መስሎ ተሰማኝ። ወገኖቼ ሆይ “ኢትተከዙ!”

ጭምቅ አሳብ

1) ውጤታማ ጸሎት

የምድርን ነገሥታት ፊት ለማየት ቀጠሮ ብቻ ሳይሆን ሁነኛ ጉዳይና የላቀ ማንነትም ያስፈልጋል። ለዚያውም ዕድሉ በሰዓት የተገደበ ነው። ለምን ቢሉ ሌላም ሥራ አላቸው። የሁሉ ፈጣሪ የሆነው እግዚአብሔር ግን ከእነርሱ በተቃራኒ በሮቹን ከፍቶ ቀንና ሌት እንግዶቹን ያስተናግዳል። የገቡ የሚወጡት ሲጨርሱና እርሱ ሳይሆን እነርሱ በቃን ሲሉ ነው። የዚያኑ ቀንም ተመልሰው ቢሄዱ ለምን ተመለሳችሁ አይልም። እንዲያውም ፊታቸውን በማየት ደስ ይለዋል። ወደ እርሱ መገኘት የሚያስገባው በርዳኝ ጸሎት ይባላል።

አዎን ጸሎት ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ ብቸናው መንገድ መሆኑን ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ ለተከታዮቹ አስተምሯል፤ በተግባርም አሳይቷል። በቅዱስ መጽሐፍ በግልጽ እንደተጻፈው ጸሎት ለኢየሱስ ክርስቶስም አስፈልጓል። ኢየሱስ በምድር ሳለ አብዝቶ እንዳንዴም ሌሊቱን ሁሉ ይጻልይ ነበር። ታዲያ የሰማይና ምድር ገዢ

የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ይህንን ካደረገ እኛስ ምን ያህል ያስፈልገን ይሆን?

ዛሬም እግዚአብሔር ጸሎትን ይመልሳል። ወደ እግዚአብሔር አብ በመንፈስ ቅዱስ ምሪትና በኢየሱስ ክርስቶስ ስም ደግሞም እንደ እግዚአብሔር ቃል የሚጸለይ ጸሎት ዛሬም ድንቅ ያደርጋል። በሐዋርያት ዘመን የነበረችው ቤተ ክርስቲያን ታሪክ በተአምራት፣ ድንቅና ምልክቶች የተሞላው አባላቱ ይጻልዩ ስለነበር ብቻ ነው።

ፈንጠር ሲልም የሚመለስ ጸሎት በልጅነት ሥልጣን የተጸለየው ነው። ለዚህም ነው ኢየሱስ "አባታችን ሆይ" ብለን እንድንጀምር ያስተማረን። እናም ለጸሎት ዋናው ነገር የልጅነት ሥልጣንና የጌታ ፈቃድ መፈጸም እንጂ የግለሰቡ የጩኸት ልክ ወይም የንግግሩ ርዝመት አይደለም።

ለመለኮታዊ ጥበቃ መጸለይ፣ በረከትን በጸሎት ማፍጠንና ለሌላችም መማለድ የተሰጡን የማይሸራረፉ መብቶች ናቸው። መንፈሳዊው ሕይወታችን የሚያድገው የጸሎታችንን ያህል ነውና እንበርታ!

2) ተስፋ ያለው ተስፋ

ተስፋ ሰጥተው ጊዜው ሲደርስ ዘወር የሚሉ የመኖራቸውን ያህል ቃላቸውን የሚጠብቁ ጥቂቶችም አሉ። አላፊና ጊዜአዊ የሆኑ ደግሞም ቃሉ እንደሚነገረን እንደ ሜዳ አበባ ዛሬ ታይተው ነገ የሚጠፉ እነዚህ ሰዎች የሰጡንን ቃል ማመን ከቻልን የሁሉ ፈጣሪ የሆነው ሁሉን ቻይ አምላክ የገባልንን ተስፋ እንዴት እንጠራጠራለን? ተስፋችን ተስፋ አለው!

እርሱ ለግለሰቦችና ለማሕበረሰብ በዘመናት መካከል ተስፋ ሰጥቷል፤ ፈጽሞታልም። ግን ማረጋገጫችን ምንድነው? የመጀመሪያው ተስፋው በሁኔታዎች ላይ ያልተመሠረተ መሆኑ ነው። ከዚህ የተነሣ ያልተጠበቀው ነገር ሊያቆመው አይችልም። በዚያ ላይ በዘመናት መካከል የተመሰከረለት ቃሉን የመፈጸም ብቃት አለው። በሌላ አነጋገር የማንንም ድጋፍ አይሻም። አብርሃምን በስተርጅና ወንድ ልጅ ያስታቀፈው፤ በኤልሣሪ ዘመን በ 24 ሰዓት ልዩነት ረሃብን ወደ ጥጋብ የቀየረው ወይም ድንግሊቱ ጸንሳ የዓለምን መድኃኒት እንድትወልድ ያደረጋት በራሱ ችሎታ እንጂ በሌሎች ተሳትፎ አይደለም። ሦስተኛው በስሜታዊነት ወይም በሞቅታ አለመናገሩ ነው። አግዚአብሔር የሁሉ ፈጣሪና አስተዳዳሪ እንደ መሆኑ መጠን የሚናገረው ከዘላለማዊ እሴት አኳያ ብቻ ነው። ያንን ለመፈጸምም

ወደር የለሽ ብቃትን ተገናጽፏል። በመጨረሻም አሳቡን አለመቀየሩ ነው። ከተናገረ ያደርገዋል!

በግልም ይሁን በቡድን የተገባልን የተስፋ ቃል በኛ ሳይሆን በእርሱ ቀን አቆጣጠር ይፈጽማልና በእምነት ጸንተን እንጠብቅ። ተስፋውን ግብ ሲያደርስ ኖሯል። እኛ ጋ ሲደርስ ሳይፈጽመው አያልፍም። እርሱ ተናገረ ማለት ሆነ ማለት ነው። ስለሆነም ተስፋችን ተስፋ አለው!

3) የ ና ይ ኑ ግ ጥ ም ጥ ሞ ሽ

ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ ክብሩን ከገለጠባቸው ተአምራት አንዱ ቢያንስ ሦስት ጊዜያት ሙታንን ማስነሣቱ ነው። የኢየሱሮስን ልጅና አ ልዓዛርን ከሞት ወደ ሕይወት መልሷል። ሌላው የናይኑ ብላቴና ነው (ሉቃ.7:11-17)።

ሁለት ቡድኖች በከተማይቱ በር ላይ እንደተገጣጠሙ ቃሉ ይነገረናል። ኢየሱስን የከበቡት ተስፈኞችና ለቀብር የወጡት ኃዘንተኞች ተገናኙ። ሁለቱ ብቸኛ ልጆችም ተያዩ። ብላቴናው ለእናቱ አንድ እንደሆነ ሁሉ ኢየሱስም የአግዚአብሔር አንድኛ ልጅ ነውና።

ደግሞም ሁለቱ ኃዘንተኞች ፊት ለፊት ቀደሙ። እናት ብቸኛ ልጇን በማጣት ኃዘን ስትቆራመድ ኢየሱስም በብዙ ነገሮች ኃዘንተኛ ነበር። ይልቁንም ሕይወትና ሞት ተፋጠጡ። እናም ኢየሱስ ብላቴናውን ከሞት በማስነሣት በሞት ላይ ሥልጣን እንዳለው በአደባባይ አስመስከረ። (ቃሬዛውን በነካው ጊዜ ብላቴናው ተነሥቶ ተቀመጠ። ደግሞም ተናገረ።) ከምንም ይልቅ በእርሱ የሚያምኑት ሞትን እንዳይፈሩት በትንሣዔው ጉልበት አደፋፈራቸው።

ብላቴናው ከሞት ሲነሣ ታሪክ ተቀየረ። የኤልያስና ኤልሣዕን ታሪክ የሚያውቁት አይሁድ ነቢይ መነሣቱን አመኑ። እግዚአብሔርንም አመሰገኑ። ለቀስተኞች አላስፈለጉም። ሁሉ ዘማሪ ሆኑ። ዛሬም ኃጢአተኞች ወስነው ሲድኑ በሰማይ ታላቅ ሐሣት በምድርም ደስታ ይሆናል። ከሞት ወደ ሕይወት አልፈዋልና። የዚህ ወጣት ልጅ ያለዕድሜው እና በድንገት መቀጠፍ ሥጋ ለባሽ ሁሉ ታይቶ እንደሚጠፋ ጤዛ መሆኑን ያረጋግጥልናል። ቆይቼ እወስናለሁ ማለት ሞኝነት ነው ይለናል። የእግዚአብሔር ቃል ግልጥ ባለ አኳኋን እነሆ የተወደደው ሰዓት አሁን ነው። የመዳንም ቀን ዛሬ ነው ይለናል። ነገ እወስናለሁ ማለት ጅልነት ደግሞም ንቀት እንጂ ሌላ አይደለም። በራስ ነፍስና በሞተላትም ጌታ ላይ ማላገጥ ነው!

የናይኑ ግጥምጥሞሽ ለእኛ ትውልድ የተወው ሕያው መልዕክት አንተ የምትተኛ ንቃ ከሙታንም ተነሣ (ኤፌ.5:14) የሚል ነው። ድነው ለደከሙና ላልዳኑ ሁለት ወገኖች ትልቅ መልእክት አለው። ኃጢአተኞች ዛሬውኑ ንስሐ እንዲገቡ ቅዱሳኑ ደግሞ ያለ ቀጠሮ ለበጎ ሥራ እንዲነቃቁ ይህ ተጽፎአል። ሳትቀበር በፊት ተነሥ እያለ የክርስቶስ ሥራ ዛሬም የተኙትን ይቀስቅሳል!

4) ማረፊያ ያጣች ነፍስ

ስለ ኢየሱስ ልደት ከተጻፉ ምንባቦች አንዱ በእንግዶች ማደሪያ ሥፍራ እንዳላገኘ ይናገራል። ለዚህ ነው በበረት የተወለደው። ከዚያም በኋላ ቦታ አልተሰጠውም። ሔሮድስ ሊገድለው ፈለገ። ስለዚህም ወደ ግብፅ ተሰደደ።

ከዚያ ሲመለስም ሕፃኑ ኢየሱስ ለዮሴፍ በመጣው የእግዚአብሔር ማስጠንቀቂያ መሠረት ወደ ገሊላ አውራጃ ወርዶ ናዝሬት በምትባለዋ ከተማ ተሸሸገ። ከስደት መልስም ቢያንስ ለአስር ዓመታት ሸሸቶ መኖር የግድ ሆነበት።

አገልግሎቱን ሲጀምር ቤት አልነበረውም። የት እንደሚኖር ለጠየቁትም መኖሪያ ጎጆ እንደሌለው ነግሯቸዋል (ሉቃ 9:58)። ከጋብቻ ውጭ እንደተወለደ

በአሽሙር የሚሞግቱት ነበሩና በዜግነቱም ቦታ አላገኘም። በትውልድ ከተማው እንደ ነቢይ ቦታ አላገኘም። በአገልግሎቱም ቦታ አላገኘም። ሁሌ ከርከርና ነቀፋ ነበረበት። አጋንንትን በአጋንንት ኃይል ያወጣል የሚለውን በምሳሌነት መውሰድ ይቻላል። በማንነቱ ቦታ አላገኘም። ለዚህ ነው እንዳንዶቹ ኤልያስ ሌሎችም መጥምቁ ዮሐንስ ሲሉት የነበረው (ማቴ.16:13-14)።

በፍትህ አደባባይ ቦታ አላገኘም። ሳይበድል ተከሶ በወርበሎች ችሎት ቆሞአል። ሐሰተኛ ምስክሮች ተገዝተውበታል። ሳይፈረድበት በፊት ተደብድቧል። ተዋርዷል። ሁለት ገዢዎች ፊት ቀርቦ በደል ሳይገኝበት ሞት ተፈርዶበታል። ከወንበዴዎች ጋር እንዲሰቀልም ተደርጓል። በመጨረሻም የቀብር ሥፍራ አላገኘም። በተውሶ መቃብር ለሦስት ቀን ተኝቷል።

ዮሐ.15:18-21 እንደነገረን ዓለም አስቀድማ የጠላቸው አማኞችን ሳይሆን ክርስቶስን ነው። ከዚህ የተነሣ እውነተኛ አማኝ በዚህ ዓለም ሥፍራ የለውም። እውነትን ለሚያራምድ፣ ክርስቶስን ለሚሰብክና ኃጢአትን ኃጢአት ነው ለሚል ሰው ይህች ምድር ቦታ የላትም። እውነተኛ ምዕመናን ሁሌም ስደት አለባቸው (2 ጢሞ.3:12)። አዎን አዳኙን ለመምሰል የሚሞክሩ ይሰደዳሉ እንጂ በዚህ ዓለም

ቁራሽ ቦታ የላቸውም። በእነርሱ አንደበት ሲነገር ወንጌል ወንጀል ይሆናልና!

5) ምን ልታዘዝ?

መጽሐፍ ቅዱስ ከዘፍጥረት እስከ ራዕይ ስለ መታዘዝ ይናገራል። በአዳምና ሔዋን አለመታዘዝ ከመጣብን ፍዳ በክርስቶስ መታዘዝ ድነናል። መታዘዝ በቀላል ትርጓሜ ትዕዛዝን መስማትና ማድረግ ነው። ልንታዘዝ ተጠርተናል። እኛም ተስማምተናል።

ላዳነን ጸጋ ካለን የአመሰጋኝነት መንፈስ በሚመነጭ ፍቃደኝነት ለርሱ ካለን ፍቅርና በእርሱ ካለን እምነት የተነሣ እንታዘዛለን። የሁሉን ቻዩን እምላክ ረድዔት ለመቀበልም ትዕዛዙን እንዳለ መቀበል የግድ ይሆናል። ረድዔቱ የሚመጣው እርሱ ባስቀመጠው ቅድመ ሁኔታ እንጂ እኛ ባሰመርነው አይሆንምና!

አዎን ምዕመናን ለመንግሥት ባለሥልጣኖችና ለቤተ ክርስቲያን መሪዎች፣ ሚስቶች ለባሎቻቸው፣ ልጆች ለወላጆቻቸው፣ ሠራተኞች ለአሠሪዎች ጎበዞች ለሽማግሌዎች ሲታዘዙ ይገባል። ይህ ዓይነቱ የሥልጣን ተዋረድ ከተጣሰ ሕብረተሰቡ አለቃ እንደሌላቸው ተዋጊዎች ሥርዓት አልባ ይሆናል።

ወላጆችን፣ መንግሥትና ሹማምንቱን፣ ይልቁንም እግዚአብሔርን እንታዘዛለን። ያለንበትን አገርና የሰማዩን ማለትም ሁለት መንግሥታትን እንታዘዛለን። የሁለቱ መመሪያ ሲጋጭ ግን የላይኛውን በመፈጸም አስፈላጊውን ዋጋ እንከፍላለን። ሐዋርያቱ በሸንጎው ፊት ቀርበው “ከሰው ይልቅ እግዚአብሔርን ልንታዘዝ ይገባል” ብለዋል (ዮሐ. 5:27-29)።

ምርጫችን ሁለት ነው። መታዘዝ ወይም አለመታዘዝ። ጴጥሮስ ወይም ዮናስን መሆን ነው። በሮሜ 1: 5 መሠረት ደግሞ የአዲስ ኪዳን ዋናው ትዕዛዝ ወንጌልን መስማትና በኢየሱስ ክርስቶስ ማመን ነው። ከዚያ እንጀምር!

6) ጥበብን ፍሊጋ

ጥበብ ውጤት ሊያስገኝ የሚችል ዘዴ ነው። ጥበብን ለመሸመት እውቀትን መገብደትና መንፈሳዊ ትምህርትን ከሕይወት ጋር ማዛመድ ያሻል። ጥልቅ ዕውቀትና ማስተዋልም ወደ ጥበብ ያስጠጋሉ።

የተሰጠንን ጥበብ ለእግዚአብሔር ክብር ስናውለው ያምርበታል። ጥሩ ምሳሌያችን ደግሞ የብሉይ ኪዳን

ባስልዔል ነው። የኪዳንን ታቦትና ሌሎች ወሳኝ ንዋዩ ቅዱሳትን በመሥራት ችሎታውን ለእግዚአብሔር ክብር አውሏል።

ሁለት ዓይነት ጥበቦች በዙሪያችን አሉ። ሰማያዊና ምድራዊ በመባልም ይታወቃሉ። ብዙ ጊዜ ዕውቀትና ጥበብ እርስ በርስ ይቆራኛሉ። ማስተዋልም ጥበብ ይባላል።

የጥበብ ሁሉ ራስ እግዚአብሔር ነው። የጥበብ ምንጭና ባለቤት እርሱ እና እርሱ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ብቻውን ጥበባችን የጥበብም ምንጭ ነው። ሥራዎቹ ጥበቡን አጉልተው ያሳያሉ። ጨረቃን የወቅቶች መለያ አድርጓል፤ ፀሐይም የምትጠልቅበትን ጊዜ አሳውቋታል።

በሰማይ የሚበሩ በምድር የሚዞሩ በባሕርም የሚኖሩ እንስሳትን ፈጥሯል። ሰማይን አንደ ድንኳን ዘርግቶታል። ምድርንም ያለምንም ድጋፍ ተንጣላ እንድትጸና አድርጓታል። በአበቦች ላይ ያፈሰሰው ውበት የከዋክብቱም ድምቀት ጥበቡን ያጎላሉ። ከምንም በላይ እግዚአብሔር በአምሳሉ ሰዎችን አበጅቷል። አሠራሩም ድንቅ ነው።

ከሁሉም የላቀ የእግዚአብሔር ጥበብ የተገለጠው ደግሞ በክርስቶስ ነው። ይህም ጥበብ ከዘላለማዊ ሞት ይታደጋል። ለምን ቢሉ የተሰወረውን የእግዚአብሔርን የጥበብ መዝገብ እርሱም ክርስቶስን ማወቅና መከተል የዘላለም ሕይወት መግቢያ ነውና። የዓለም ጥበብ የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ ዕቅድ መርምሮ ሊደርስበት አይችልም። ዐዋቂ ነን የሚሉት ኢየሱስን የሳቱት ለዚህ ነው። እግዚአብሔር ራሱ የገለጠላቸው አረኞችና ዓሣ አጥማጆች ግን ክርስቶስ ሕያው የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነ ማወቅ አላዳገታቸውም።

ጥበብን በአራት መንገዶች ማለትም ከባለቤቱ በመለመን፤ መጽሐፍ ቅዱስን በመመርመር፤ በፈሪሃ እግዚአብሔርና በትኅትና ማግኘት እንችላለን።

የጥበብ ትምህርት ለሁሉ ይበጃል። ለምሳሌ በአእምሮ ላልበሰሉት ጥንቃቄን ያስተምራል። በእድሜ ለጋ ለሆኑት ዕውቀትንና ልባምነትን ይሰጣል። ጥበቦችን ደግሞ ወደላቀ ደረጃ ያሸጋግራል።

በልዩ ልዩ የአስተዳደርና የአመራር አርከኖች ላይ የተቀመጡ ሰዎች ከምንም ይልቅ ጥበብ ያስፈልጋቸዋል። ኢያሱና ዳዊት እስራኤልን የመሩት በጥበብ ነው። ሰለሞንም ጠቢቡ የተሰኘ ቅፅል ስም ያተረፈው ጥበብን ከእግዚአብሔር ስለተቀበለ ነው።

ጥበብን ከተቀበልን በጥበብ መኖር ይጠበቅብናል። ላይኛይቱ ጥበብ የእግዚአብሔር እንደ መሆንዋ ወደ ነፍስም የምትዘልቀው እንደርሱ ፈቃድ ነው። ላይኛውን ዕውቀት ታስጨብጣለች። ያ ዕውቀት በአእምሮ ላይ ከሚያመጣው ለውጥ የተነሣ ግለሰቡ ቀጥተኛና እውነተኛ ይሆናል።

ላይኛይቱ ጥበብ ሥጋዊነት አልዋጣትምና ንጽሕት ናት። ጠብ አነፍናፊ አይደለችምና ሰላምን ትሻለች። ግትር ወይም ስሕተት ፈላጊ አይደለችምና ታራቂ ናት። ሆነ ብላ ነገርን አታጣምምምና ለዕርቅ ዝግጁ ናት። ቂመኝነትና ጭካኔ የለባትምና ምሕረትን ታደርጋለች። ከፉ ሥራ የለባትምና በመልካም ምግባር የተሞላች ናት። የሰውን ፊት

ዐይታ አትፈርድምና መድልዎ የለባትም። ቅንነት ምልቷታልና ግብዝ አይደለችም። እንፈልጋት!

7) የምሥጋና መሥዋዕት!

አሜሪካውያን በዓመት አንድ ቀን የምስጋና ቀን አላቸው። ጥሩ ልማድ ነው። ግን ምስጋና የዕለት ተዕለት እንጂ ዓመታዊ ከንውን አይደለም።

ምስጋና ለእግዚአብሔር ይገባል። እግዚአብሔርን ማመስገን እርሱ ዕለት ዕለት ከሚያደርግልን ብዙ ነገር ጥቂቱን ብቻ ለመመለስ መሞከር እንደሆነ ማስተዋል ይበጃል። ያም ሆኖ ግን እርሱ ራሱ በመንፈሱ መልካም ነው ብሎታልና በጭራሽ አናንቀን አናየውም። አዎን ምስጋና መልካም ነው፤ የምስጋና መንፈስ ያለበት ሰው በውስጡ መንፈስ ቅዱስ እንዳለበት ለማወቅ አያዳግትም። ከተፈጥሮ ተምረን ድምፃችንን ከፍ አድርገን እናመሰግናለን። ምስጋና

ለሌሎቹ ጸሎቶቻችን መግቢያው በር ነው። በምስጋና ለሌሎችም መተረፍ ይቻላል ።

ዓለማትን ለፈጠረ፣ ከዘመናት በፊት ለነበረና አቻ ለሌለው ለእርሱ ብቻ ከፀሐይ መውጫ እስከ መጥለቂያው ምስጋና ይገባል። የምስጋና ምክንያቶቻችን የትየለሌ ናቸው።

የሚለምኑ ብዙዎች የሚያመሰግኑ ግን ጥቂቶች መሆናቸው ሲታሰብ ያሳዝናል። ሁሌ ልናመሰግን ይገባል።

8) ኢትተከዙ

ሃያ አንደኛው መቶ ክፍለ ዘመን ላይ ቆመን ስለ ነገ ስናስብ የሚያስጉን የሚያሳስቡንና በጥቅሉም የሚያስጨንቁን ነገሮች ጥቂት አይባሉም። በምድራችን ከሚኖረው ሕዝብ ሲሦው ያህል በጭንቀት መመታቱን አንስማለን። ጭንቀት ለነገ የሚሆነንን ጉልበት ዛሬ የሚጨርስ የአሳብ መዓት ነው ። ወይም መጨነቅ በሚወዛወዝ ወንበር (ሮኪንግ ፔር) ላይ ቁጭ ብሎ ወደ ፊት

ለመሄድ ከመሞከር ተለይቶ አይታይም፤ ለሰዓታት ጉልበት ቢጠፋም ከቦታው ፈቀቅ ማለት አይቻልም!

የሰው ልጅ ዋና ጭንቀቶች ሁለት ናቸው ። ምን እበላለሁ የመጀመሪያው ሲሆን እንዴት እሆናለሁ ብሎ ማሰቡ ሌላው ነው። ክርስቶስ በሜዳ ሳይሆን ተራራ ላይ ቆሞ ሲያስተምር አጽንዖት ከሰጣቸው ጉዳዮች አንዱና ግንባር ቀደሙ አት ጩ ነ ቁ የሚል ሲሆን ከትምህርቱ መካከል ረዘም ያለ ጊዜ ከወሰዱት መካከል አንዱ ነበር። የነገ ፍርሃት ዛሬን እንዲያበላሽው አትፍቀድ ሲልም አስምሮበታል።

ቀድሞ ስለሆነው፤ እየሆነ ስላለውና ወደፊት ስለሚሆነው መርምረን ሁሉን ለመረዳት የሚያስችል ዕውቀት ስላልተሰጠን ነገን በበጎ ማየት የምንችለው ከእግዚአብሔር ጋር በመቆም ብቻ ነው። እርሱ ሊሆን ያለውን ሁሉ ያውቃል፤ ይቆጣጠራልም። ጭንቀትን ላለማስተናገድ መፍትሔዎቹ በእግዚአብሔር ማመን፤

የሚያሳስበንን ለእርሱ መተው ፣ መጸለይና ቀናውን ማሰብ ናቸው።

ጭንቀት ምንም አይፈይድም። ለጤናም አይበጅም። የእምነት ተቃራኒ ሲሆን ወደሌላ አቅጣጫ ተመልክተን እንድንፈራ ያደርጋል። አትጨነቁ የሚለውን ትምህርት መሳትም መንፈሳዊ ክለሳን ያስከትላል።

ሐዋርያው ጳውሎስ በኔሮ ዘመን የተነሳውን ሰደት ሲያስብ ስለ ዐብያተ ክርስቲያን አብዝቶ ይጨነቅ እንደነበርና ጢሞቴዎስ ደግሞ ስለ ሌሎች ኑሮ ይጨነቅ እንደነበር ተጽፎአል። ጤናማ ጭንቀት ይህ ነው!

ለሰንብት

ይህንን መጽሐፌን ስላነበቡ የአክብሮት ምስጋናዬ ይድረስዎ። ነፍስ ያለ ዕውቀት ትሆን ዘንድ መልካም አይደለምና በዚህ መልካም አድርገዋል። እንደተመለከቱት የስምንቱም መጣጥፎች ማዕከል ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ግን እርሱም እንደ ግል አዳኝ ተቀብለውታል? ከተቀበሉት አሰየው! ይኑሩበት ለሌሎችም ያካፍሉት! እኔም ከዚህ በበለጠ እንድንልጠው በጸሎትዎ ወደጸጋው ዙፋን ፊት ያቅርቡኝ።

ያልተቀበሉት ከሆነ ግን ወርቃማ ዕድል እነሆ። ከዚህች በታች የሠፈረችውን አጭር ጸሎት በመድገም ዘላለማዊ አድራሻዎን ዐውቀው ቀሪ ጉዞዎን በልበ ሙሉነት ይጀምሩ።

“እግዚአብሔር ሆይ ስለ እኔ ኃጢአት ልጅህ በመስቀል እንዲሞት ስለፈቀደክ ተመስገን። በደሴን ይቅር በለኝ። በክርስቶስ አዳኝነትና ጌትነት አምኛለሁ። እስከ ዛሬ የኖርኩትን ያለማወቅ ሕይወት ግን ከጀኳለሁ። እንደ ተስፋህ ስሜን በሕይወት መዝገብ ጻፈው። ከዛሬ በኋላ እንደ ቃልህ እንድኖር እርዳኝ። በኢየሱስ ስም አሜን!”

ቅዱስ ቃሉ እንደሚል በውሳኔዎ መላእክት ታላቅ ሐሣት አድርገዋል። እኔም በአምባሳደር ማዕረጌ ወደ

እግዚአብሔር መንግሥት እንኳን ደህና መጡ አልዎታለሁ። ዛሬ ነገ ሳይሉ በእግዚአብሔር ቃል ነፍስዎን ይመግቡ። ደግሞም በኢየሱስ አምነው ከስድሻ ስድስቱ ቅዱሳት መጻሕፍት ሳይጨምሩና ሳይቀንሱ መመሪያቸው ካደረጉ ክርስቲያኖች ጋር ሕብረት ይፍጠሩ። ከጸሎቴ ሳላጓድል ለጸጋው ቃል አደራ እስጥዎታለሁ። አገር ምድሩን እየዞርኩ ያልተሸቀጠ ወንጌል መስበክና ማስተማር ጀምራለሁና ንጉሡ ከፈቀደ በምድር አንድ ቀን እንተያይ ይሆናል። አልያም በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም በሚደረገው የበጉ ሠርግ እራት ላይ እንገናኛለን። ሰላም ይሁኑልኝ። ተጨማሪ ምክር ቢፈልጉ በመጽሐፉ ሁለተኛ ገጽ ላይ ባለው የኢሜል አድራሻዬ ያግኙኝ። ወይም በተጠቀሰው ቁጥር ላይ ደውለው መልእክት ይተውልኝ።

በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠሩ ሰዎች አንብበው ሲድኑ፣ አንብበው ሲጸኑ ብሎም ሲጽናኑ ማየት ደ ስ የሚያስኘው አልፎም የሚያስፈነድቀው ወንድምዎ ...

በጌታ ፍቅር
ዓለማየሁ ማሞ

ለማሳወቅ ያህል

በበርካታ መጻሕፍት ዝግጅት ሥራ ላይ የመሳተፍ ዕድል ስለተሰጠኝ እጅግ ደስተኛ ነኝ። እናም ጽፌአለሁ፡ ገጥሜአለሁ፤ ተርጉሜአለሁ እንዲሁም አርሜአለሁ። አሁን ደግሞ ይኸው አጫጭር መጣጥፎችን አካፈልኩ። ከነዚያ መሃል የሕትመት ብርሃን ያዩና አንባቢያን እጅ የገቡ ከሠላሳ በልጠዋል። በዚህች በመጨረሻዋ ገጽ ሲሦዎቹን ልዘርዘር...

ድርሰትና ዝግጅት

- 1) ኑሮ በአሜሪካ
- 2) ልጆችን ወደ እውነት መምራት
- 3) እነማን ነበሩ?
- 4) የማዕበል መንገደኞች

ትርጉም

- 5) የወጣትነት ጥያቄዎች
- 6) የብርታቱ ምሥጢር

አርትዖትና አርማት

- 7) ሾተልና መስቀል
- 8) የጋብቻ እንቁጭልሽ

ግጥም

- 9) የዘመኑ ሰው
- 10) ለተሰጠኝ ዕድሜ

ለመልካም ንባብ ወደ ውስጥ ይዝለቁ!

እነዚህን በጸሎት፣ ተስፋ፣ ግጥምጥሞሽ፣ ስደት፣ መታዘዝ፣ ጥበብ፣ ምስጋናና አለመጨነቅ ላይ ያተኮሩ ስምንት አጫጭር መጣጥፎች አንድ ላይ ስጠርዛቸው አንድ ነገርን በአእምሮዬ ይዜ ነው። ተደራሹ ከየዓይነቱ በጥቂት በጥቂቱ ማንበብ እንዲችል ብሎም የበለጠ እንዲያነብብ ይረዳል ብያለሁና። ከዚያም ዘልዬ ሌላ ያልተለመደ ነገር ሞክራለሁ። ይኸውም ጽሑፎቹ ለሚረዝሙበት አንባቢ ጭምቅ አሳቡን በመጨረሻዎቹ ገጾች እንዲያገኝ ማድረግ ነው። መቼም አንባብያን እንዲበዙ የማልፈነቅለው ድንጋይ የለም።

ደራሲው/ ጸሐፊው

አዘጋጁ ዓለማየሁ ማሞ የሕትመት መገናኛ ብዙኃን ጋዜጠኛ፤ ደራሲና ተርጓሚ ነው። ከባለቤቱ ፍቅር(ተ) ከልጆቹም ርብቃና ኤፍሬም ጋር በአሜሪካ የሜሪላንድ ክፍለ ግዛት ይኖራል። ባለፉት አስራ ሰባት ዓመታት ለጠቅላላ ዕውቀት የሚጠቅሙና ይልቁንም ለነፍስ ዕውቀት የሚበጁ በርካታ መጻሕፍትን አዘጋጅቷል።

ዋጋው 10 ዶላር

\$10.00

ISBN 978-1-61119-129-5

5 1000 >

9 781611 191295